

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ
Ο ήρωας της Καμενίκιας

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ

Ο ήρωας της Καμενίκιας

ISBN

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:

ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ

Ο ήρωας της Καμενίκιας

Το βιβλίο τυπώθηκε και βιβλιοδετήθηκε
στο τυπογραφείο: ΑΦΟΙ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ Ο.Ε.
στις Σέρρες

Επιμέλεια κειμένων: ΝΟΥΧΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ISBN

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΗΓΟΣ : ΔΗΜΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Ευχαριστώ όλους όσους βοήθησαν να γίνει αυτό το βιβλίο!

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΣΕΡΡΩΝ

ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΣΕΡΡΩΝ

ΔΗΜΟΣ ΣΕΡΡΩΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΕΡΡΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΝΩΝ «ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ»

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΕΔΚ ΣΕΡΡΩΝ

ΟΜΙΛΟΣ ΟΡΦΕΑΣ

ΔΗΜΟΣ ΟΡΜΥΛΙΑΣ

...Τα πάντα είχαν πιάσει φωτιά. Οι φλόγες και οι καπνοί τύλιξαν το μέρος εκείνο!
Μια σφαίρα σφύριξε πάνω από το κεφάλι του και καρφώθηκε στον τοίχο,
τινάζοντας χαλίκια και άμμο!
Όλος ο τόπος είχε μεταβληθεί σε κόλαση.
Στα αυτιά του έφταναν άγριες κραυγές, ποδοβολητά και ο ρόγχος του θανάτου.
Οι επιδρομείς ήταν αποφασισμένοι..., αποφασισμένοι όμως
ήταν και οι υπερασπιστές του καμπαναριού της Αγίας Ευαγγελίστριας...

«... Τι θέλεις να πετύχεις; Μπορείς να μου πεις; » , ρώτησε ο Φλωριάς.
Ο Μητρούσης τότε έβγαλε το μαχαίρι και το ακούμπησε πάνω στο τραπέζι.
« Θέλω !», είπε: « Εκατό νεκρούς κατακτητές για ένα φόνο! »...

Στον αγέρωχο!
Καπετάν Μητρούση...

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

- * Επιχείρηση Ανδρομέδα
- * Παράξενο Σενάριο
- * Θεσσαλονίκη Επικίνδυνη Αποστολή
- * Λίγο πριν ξημερώσει
- * Κώδικας Σιωπής Σοφία
- * Πεντάπολη - Προφήτης Ηλίας - Πριν εκατό χρόνια

Εμμανουήλ παπάς - Ένας ανώτερος άντρας

Γιωργάκης Ολύμπιος - Στη σκάλα των αγγέλων

Το περιβόλι της Παναγίας

Γιάννης Φαρμάκης - Ο θρυλικός επαναστάτης

Νικόλαος Σκουφάς - Ο υπέροχος εθνεγέρτης

Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' - Ένας Άγιος στην Αγχόνη

Αρχιμανδρίτης Κύριλλος - Η Δικαίωση

Όλα τα βιβλία του συγγραφέα με την ένδειξη * ανήκουν πλέον στο ιερό παρεκκλήσι του Προφήτη Ηλία της Πεντάπολης Σερρών. Τα πνευματικά δικαιώματα και τα έσοδα, προσφέρθηκαν από τον συγγραφέα στο ιερό παρεκκλήσι.

- Λίγα λόγια για την ιστορία -

1900 - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ -

Στο μεγάλο γραφείο των Πατριαρχείων επικρατούσε μια θρησκευτική κατάνυξη και το αχνό φως της μέρας, που τρυπούσε τις χοντρές κουρτίνες, έκανε τους επισκέπτες του Πατριάρχη να μοιάζουν σαν σκιές!

Ο φωτισμένος Πατριάρχης Ιωακείμ Γ έδινε τις τελευταίες εντολές του στους τρεις νέους και δραστήριους ιεράρχες : Τον Χρυσόστομο για ποιμενάρχη στη Δράμα, τον Ειρηναίο για το Μελένικο και τον Γερμανό Καραβαγγέλη για την Καστοριά...

Ο Πατριάρχης είχε λάβει τα μηνύματα και τις ανησυχίες της Αθήνας και θεώρησε σκόπιμο, πως έπρεπε να τοποθετήσει ικανούς αρχιερείς στη Μακεδονία, ώστε να υπερασπιστούν τον Εθνικό χώρο, αφού το επίσημο Ελληνικό κράτος δίσταζε! Η ανοιχτή πληγή του κρητικού ζητήματος ακόμα αιμορραγούσε...

Τρία χρόνια αργότερα βλέποντας πως η Μακεδονία κινδύνευε να χαθεί και να περάσει στα χέρια των Βουλγάρων, συγκροτείται το Μακεδονικό κομιτάτο. Ο Σερραίος Αθανάσιος Αργυρός από τη Νιγρίτα, μαζί με πολλούς επιφανείς πολίτες της Αθήνας διοργανώνουν παναθηναϊκό συλλαλητήριο στους στύλους του Ολυμπίου Διός με σκοπό την αφύπνιση του Ελληνισμού στον κίνδυνο της Βουλγαρικής απειλής.

Μακεδόνες, Κρήτες και Έλληνες του ελεύθερου κράτους δημιουργούν τα πρώτα επαναστατικά αντάρτικα σώματα. Στο μεταξύ ο νομός Σερρών δέχεται ληστρικά ανελήτα χτυπήματα χωρίς να μπορεί να αντιδράσει. Ειδικά τους ανθρώπους της υπαίθρου οι Βούλγαροι κομιτατζήδες τους εκβιάζουν να μιλούν την βουλγαρική γλώσσα και σε πολλά σπίτια βάζουν φωτιά αφού πρώτα τα λεηλατούν...

Εκείνη τη χρονική περίοδο ετοιμάζονται τα πρώτα προπαρασκευαστικά σχέδια, για αντάρτικες ομάδες στις Σέρρες και την οριστική οργάνωση του Μακεδονικού αγώνα!

Κι όταν αρκετά αργότερα θα έρθει στα Σέρρες ο νέος πρόξενος Αντώνης Σακτούρης και ο στρατιωτικός ακόλουθος Δημοσθένης Φλωριάς, θα δώσουν το πράσινο φως να στρατικοποιηθεί ο σύλλογος «Ορφέας». Την ίδια εποχή στρατεύονται από τα χωριά ψυχωμένα παλικάρια, αποφασισμένα να ξεκαθαρίσουν την μολυσματική κατάσταση! Ο Μητρούσης Γκογκολάκης, από το χωριό Χομόνδος θα είναι ένας από τους ήρωες του Μακεδονικού αγώνα!

Ο Καπετάν Μητρούσης ..., ο ήρωας της Καμενίκιας...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1903 - ΑΘΗΝΑ -

Η νύχτα είχε απλώσει το δίκτυ της πάνω στον ουρανό της Αθήνας κι ένας ταραγμένος άνεμος άρχισε να φυσά πάνω απ' τις στέγες των σπιτιών.

Το φθινόπωρο έμπαινε στην ελεύθερη Ελλάδα με συνθήματα και συλλαλητήρια για την Μακεδονία, που το ζήτημά της αναστάτωνε συθέμελα όλη τη Βαλκανική χερσόνησο...

Ο γεροδεμένος άντρας που προχωρούσε στον δρόμο, κάτω από το αναιμικό φως των φαναριών κάπου κάπου κοιτούσε πίσω του μέχρι να φτάσει στο μεγάλο αρχοντικό και να περάσει την σιδερένια καγκελόπορτα.

Κάποια στιγμή έφτασε στη μεγάλη πόρτα του σπιτιού και χτύπησε το βαρύ τοπούζι. Ο φύλακας, που βγήκε μέσα από το σκοτάδι της αυλής, μόλις αναγνώρισε τον επισκέπτη, υποκλίθηκε και χάθηκε μεσ' τις σκιές!

Το αφεντικό του, ο Στέφανος Δραγούμης, ένιωθε ασφάλεια με τον άντρα που έχει για φύλακα κι ήταν άορατος σαν σκιά.

Λίγες στιγμές μετά η πόρτα άνοιξε.

Στο μεγάλο σαλόνι υπήρχαν πέντε άντρες που μιλούσαν χαμηλόφωνα και καθώς ο νυχτερινός επισκέπτης εμφανίστηκε στην είσοδο ο οικοδεσπότης τον παρουσίασε στους φίλους του.

« Αγαπητοί μου φίλοι, να σας παρουσιάσω, για όσους δεν τον γνωρίζετε, ένα καλό πατριώτη από τα Σέρρας... , τον Αθανάσιο Αργυρό! ».

Τους κοίταξε όλους έναν έναν με την διαβασμένη ματιά του κι ύστερα συνέχισε:

« Θέλω να τον αισθανθείτε σαν αδελφό σας. Έχει τα ίδια οράματα με εμάς, τις ίδιες επιθυμίες, τις ίδιες προσδοκίες και τα ίδια ιδανικά! ».

Χαμογέλασε στον Αθανάσιο Αργυρό και πρόσθεσε καθώς οι υπόλοιποι τους πλησίασαν : « Ας βάλει ο Θεός το χέρι του να πάνε όλα καλά, σ' αυτόν τον αγώνα που έχουμε ξεκινήσει, ας είναι ευλογημένος! ».

Ήταν εκεί οι επιφανείς πολίτες της Αθηναϊκής κοινωνίας και αργότερα αγωνιστές του Μακεδονικού αγώνα και ετοιμάζαν την προετοιμασία της μεγάλης δράσης!

Ο Παύλος Μελάς, ο Λάμπρος Κορομηλάς, ο Καλαποθάκης του «Εμπρός», ο Γαβρηλίδης, και ο Νεοκλής Καζάζης.

Μέσα τους ένιωθαν μια βαθιά συγκίνηση για τον Μακεδονικό αγώνα και ταυτόχρονα μια αγανάκτηση για την φρικτή κυβερνητική ραθυμία. Κουράστηκαν να βλέπουν τους εισβολείς να μολύνουν τον τόπο της Μακεδονίας. Αφού δεν μπορούσε επίσημα η κυβέρνηση, να οπλίσει γενναίους άντρες και να σταματήσει το καταστροφικό έργο και τις δολοφονίες, που ήταν δράση των αδίστακτων συμμοριών του Σανδάσκου και του Τάσκα, έπρεπε πλέον να αναλάβουν ένοπλη δράση.

Να σπάσουν τα δεσμά της ανοχής και της ραθυμίας. Τα οργανωμένα αντάρτικα σώματα, που έπρεπε να ετοιμάσουν, θα είχαν έναν σκληρό διμέτωπο αγώνα να κάνουν. Γι' αυτό χρειαζόταν σύνεση και καλή προετοιμασία. Δίχως βιασύνη, με μεθοδικότητα και..., σιωπή!....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

-ΜΑΗΣ 1906-

Οι ζουρνάδες έπαιζαν ακατάπαυστα τα τραγούδια τους στο ζεστό δειλινό, καθώς στην μεγάλη παλαίστρα, που ήταν έξω από την εκκλησία, οι δυο παλαιστές με κισπέτια, έδιναν το δυνατό αγώνα τους. Ο ιδρώτας και το λάδι που είχαν αλείψει πρωτύτερα, λίγο πριν τον αγώνα στο σώμα τους, κι ασημογυάλιζε στις τελευταίες ακτίνες του ήλιου, τους έδινε την δυνατότητα να ξεγλιστρούν από τις λαβές πολύ πιο ευκολότερα.

Στο μεταξύ γύρω από τον κύκλο της παλαίστρας είχαν συρρικνωθεί άνθρωποι από όλες τις ηλικίες. Άντρες, γυναίκες και παιδιά, περίμεναν να δουν το νικητή, αυτόν που θα έριχνε τον αντίπαλο με την πλάτη στο χώμα!

Ανάμεσα τους υπήρχαν και δυο άντρες ντυμένοι κομψά..., με ανοιχτόχρωμα κουστούμια. Δεν έδιναν τόσο σημασία στον αγώνα, όσο για τις εκδηλώσεις λατρείας προς το πρόσωπο του ενός από τους αγωνιζόμενους. Για τον Μητρούση τον Γκογκολάκη! Άλλωστε ο άλλος αγωνιζόμενος ήταν Τούρκος και δεν ήταν στη προτίμηση των Ελλήνων....

Όταν μετά από αρκετή ώρα τελείωσε ο αγώνας με νικητή τον Μητρούση από το Χομόνδος, ο κόσμος ξέσπασε σε ζητωκραυγές.

Μια αληθινή εκδήλωση αγάπης εκδηλώθηκε από το πλήθος για τον νικητή Μητρούση, κι εκείνος για να το ανταμείψει έδινε το χέρι του σ' όλους όσους τον περιτριγύριζαν. Καθώς άρχισε να σκοτεινιάζει άφησε τους μικρούς και μεγάλους θαυμαστές του και πήγε να πλυθεί και να βάλει τα ρούχα του. Το κισπέτι θα το έβαζε στο σάκο του για τον επόμενο αγώνα....

Τώρα το πανηγύρι μεταφέρθηκε από την άλλη πλευρά της αυλής, εκεί που υπήρχαν τραπέζια και εδέσματα για τους πολίτες.

Οι δύο όμως καλοντυμένοι άντρες παρέμειναν στη θέση τους. Σχεδόν δεν κινήθηκαν καθόλου. Περίμεναν τον Μητρούση να βγει από τον μικρό ξενώνα.

Δεν έδειχναν να βιάζονταν!

Κάποια στιγμή καθώς ο νέος άντρας βγήκε και προχώρησε προς την άλλη πλευρά της εκκλησίας, εκείνοι σίμωσαν προς το μέρος του.

«Μητρούση Γκογκολάκη..., πρέπει να σου μιλήσουμε!». Μίλησε ο νεότερος.

Κι ύστερα όπως γύρισε εκείνος και στάθηκε για λίγο παρατηρώντας τους, πρόσθεσε: « Όχι εδώ, καλύτερα να μείνουμε στο σκοτάδι!». Μιλούσε απλά, ήρεμα με πολύ καλή προφορά. Έδειχνε σπουδαγμένος και αυτό έκανε τον Μητρούση Γκογκολάκη να αντιληφθεί πως έπρεπε να είναι προσεκτικός.

Κούνησε το κεφάλι και τους παρέσυρε σ' ένα σκοτεινό μέρος κάτω από μια μεγάλη μουριά. « Εδώ καλά είμαστε », είπε και ακούμπησε μαλακά στον κορμό του δέντρου. Έπειτα κοιτώντας τους αδίστακτα ψιθύρισε: « Σας ακούω ». Ο δεύτερος άντρας που δεν είχε μιλήσει ακόμα χαμογέλασε. Του άρεσε η επιφυλακτικότητα του Μητρούση και ο χειρισμός του. Έμοιαζε από το είδος των αντρών που απεγνωσμένα έψαχνε να στρατολογήσει. Ήταν ο νέος στρατιωτικός ακόλουθος Δημοσθένης Φλωριάς, που αναγκάστηκε να ταξιδέψει μέχρι την Τζουμαγιά για να πλησιάσει και να στρατολογήσει σε επίσημη πλέον βάση τον δυναμικό Μητρούση Γκογκολάκη.

Στο ημερολόγιό του που κρυφά κρατούσε στο συρτάρι του γραφείου του έγραψε για τους τολμηρούς νέους: « Έτσι είναι οι νέοι, οι αισθήσεις τους ξυπνούν απότομα, η φαντασία τους λαμβάνει ενεργό μέρος. Στην ηλικία αυτή υπάρχει μια δύναμη που μεταμορφώνει τα πάντα! Κι είναι αποδεδειγμένο πως απολαμβάνουν τον αιφνιδιασμό των συγκινήσεων.».

Ο νεότερος άντρας, που τον συνόδευε, ήταν ο υποπρόξενος των Σερρών και θεώρησε σκόπιμο να ακολουθήσει τον Δημοσθένη Φλωριά μήπως και κάτι απρόβλεπτο κατά κακή τύχη θα μπορούσε να συμβεί. Σαν κλασικός διπλωμάτης, αν και νέος, φοβόταν τους αστάθμητους παράγοντες και προσπαθούσε πάντα να έχει εναλλακτικές λύσεις σε κάθε αποστολή. Κι εκεί μεσ' το σκοτάδι, οι τρεις άντρες μίλησαν για αρκετά θέματα. Ειπώθηκαν πολλά για το μέλλον του Ελληνικού έθνους και τον Μακεδονικό αγώνα. Καθώς έβλεπαν πως ο Μητρούσης είχε πολλές ανησυχίες για την τύχη της πατρίδας του αισθάνθηκαν μια αγαλλίαση. Επιτέλους έβρισκαν έναν άντρα κομμένο και ραμμένο με το ύφασμα του μεγάλου επαναστάτη. Ο Μητρούσης μπορούσε να γίνει ο καλός δρόμος για την επαναστατική δράση που ετοίμαζαν.

Το επίσημο κράτος τότε, είχε πάθει φοβερή μυωπία και έριξε το βάρος της προσοχής του στον κίνδυνο που αντιμετώπιζε η Κρήτη, αφήνοντας τη Μακεδονία με την ανικανότητα του τότε Χαμιτικού Τούρκικου καθεστώτος, έρμαιο της Βουλγαρικής Βουλιμίας.....

Μεσ' το σκοτάδι, που γινόταν ολοένα πιο βαθύ, κάτω από την Μουριά με τις καύτρες των τσιγάρων να σχηματίζουν απρόβλεπτα σχέδια, ο Μητρούσης Γκογκολάκης έμπαινε στον καινούριο δρόμο της καριέρας του. Ο παλαιστής Μητρούσης που συγκλόνισε με την δυναμική του παρουσία σχεδόν όλο το χωριό του και προδιέθετε συγκινήσεις σ' όλη την περιφέρεια των Σερρών, θα μπορούσε να φέρει μεγάλη τρικυμία στον Μακεδονικό αγώνα.

Αργά και μεθοδικά, όπως τους πρωταγωνιστές της φιλικής Εταιρίας, χωρίς γρήγορες κινήσεις που τραβούν την προσοχή και δίχως ιδρυτικά μανιφέστα, που μόνο κίνδυνο θα μπορούσαν να φέρουν, άπλωναν το επαναστατικό δίχτυ τους για το ποθούμενο αποτέλεσμα....

Εκείνη η νύχτα για τον ρωμαλέο αθλητή της πάλης ήταν ξεχωριστή, πρώτα γιατί είχε νικήσει και πάλι τον Τούρκο αντίπαλό του και παράλληλα γέμισε ενθουσιασμό τον ελληνικό πληθυσμό της περιοχής και δεύτερον, το μυστικό συναίσθημα που σιγόκαιγε καιρό μέσα του, έβρισκε επιτέλους μια δίοδο επαφής με ανώτερα στελέχη σε επίσημη βάση.

Βέβαια τα αισθήματά του, που δεν μπορούσε με λόγια να τα εκφράσει καθαρά, ήταν πολύπλοκα όπως ήταν οι επιθυμίες και οι προσδοκίες του. Αυτό το θέμα όμως ήταν δεύτερης σημασίας για τον ίδιο. Το ζητούμενο τον ενδιέφερε. Το γεγονός και μόνο πως επιτέλους άρχισε να κυλάει ο χρόνος της αντίστροφης μέτρησης για τον Μακεδονικό αγώνα αυτό τον έφτανε!

Καθώς ταξίδευε για το χωριό του ιπεύοντας την κόκκινη φοράδα του ένιωθε ευτυχισμένος. Ακόμα και το χρηματικό έπαθλο, που βρισκόταν στη τσέπη του, δεν τον συγκινούσε τόσο όσο η αποστολή που επρόκειτο να αναλάβει....

Κι έτσι όπως πλησίαζε προς το σπίτι του, ήρθαν τα λόγια του Δημοσθένη Φλωριά στο μυαλό του και ρίγησε: « Σ' αυτά τα τραυματισμένα χρόνια, πολλοί αγνοί και γενναίοι άντρες αναγκάστηκαν απ' τα γεγονότα να ζήσουν την ζωή του βουνού. Ελεύθεροι φορτώθηκαν εθνικές ευθύνες κι ας μερικές φορές έκαναν ασυγχώρητα λάθη! Όμως όταν δεν προσπαθήσεις να βρεις μια διέξοδο, όταν δεν επιχειρήσεις τίποτα, τότε η ευθύνη σου είναι ακόμα μεγαλύτερη!» αυτό ήταν ! – Ο Μητρούσης ένιωσε ξαφνικά την αναπνοή του να κόβεται.....

Οι μέρες της άνοιξης κύλησαν ήρεμα κι ήρθε το καλοκαίρι. Ο Μητρούσης Γκογκολάκης δούλευε με την έγκυο γυναίκα του στα χωράφια και αργά το απόγευμα λίγο πριν σκοτεινιάσει επέστρεφαν στο σπιτικό τους.

Ένα κυριακάτικο πρωινό στην πλατεία του Χομόνδους τον πλησίασαν δυο λεβέντες, που έμοιαζαν με μούτρα.

Το παρουσιαστικό τους έδειχνε από μακριά, πως ήταν πλιατσικολόγοι ή κάτι τέτοιο. « Εσύ είσαι ο παλαιστής Μητρούσης;» τον ρώτησαν.

Εκείνος ένευσε καταφατικά κι αποκρίθηκε: « Ναι , εγώ είμαι. Τι θέλετε;» Ο πιο γεροδεμένος χαμογέλασε σαρκαστικά και αντιγύρισε: « Το αφεντικό μας ο Τάσκα, θέλει να σου μιλήσει. Σε περιμένει έξω από το χωριό.» Έδειξε με το χέρι το τέλος του δρόμου και πρόσθεσε: « Μην του γυρίσεις τη πλάτη. Θυμώνει πολύ!». Στο μεταξύ κάποιοι χωριανοί φίλοι του Μητρούση τους πλησίασαν. Οι δύο λεβέντες ανέβηκαν στα άλογα τους και χωρίς δεύτερη κουβέντα απομακρύνθηκαν.

«Ποια ήταν αυτά τα μούτρα;» τον ρώτησε ένας ηλικιωμένος με τραγιάσκα και σαλιβάρι. Ο Μητρούσης έσφιξε για μια στιγμή τα χείλια του κι ύστερα αποκρίθηκε χαμηλόφωνα. « Τα τσιράκια του Τάσκα..., θέλει να μιλήσουμε». Ο γέρος τον έπιασε από τον καρπό. «Πρόσεχε, είναι σκυλί, δεν χωρατεύει.» Ο Μητρούσης κλώτσησε ένα χαλίκι αμήχανα κι έπειτα καθώς κοίταζε προς το τέλος του χωριού ψιθύρισε: «Πάω να δω τι θέλει.» Έπειτα χωρίς να περιμένει απάντηση, προχώρησε προς το σημείο που ο Τάσκα τον περίμενε!...

Όλη σχεδόν η συμμορία ήταν εκεί. Είχαν ξεπεζεύσει κάτω από τις λεύκες και περίμεναν. Μερικοί ήταν καθισμένοι και κάπνιζαν.

Ο Μητρούσης σκέφτηκε για μια στιγμή να χαμογελάσει ειρωνικά μα σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να τους προκαλέσει.

Τους πλησίασε με γρήγορα βήματα λες και βιάζονταν να πάει στη δουλειά του. «Ζήτησες να με δεις;» ρώτησε τον Τάσκα με το ήρεμο ύφος. Εκείνος κούνησε το κεφάλι. « Ναι», αποκρίθηκε. Έμεινε για λίγο σιωπηλός κι έπειτα πρόσθεσε: « Είναι νομίζω καιρός να μπεις στην ομάδα μου... στο σώμα μου». Έδειξε τα παλικάρια και συνέχισε: « τα παιδιά σε θέλουν. Μην τους στεναχωρήσεις!».

Ο Μητρούσης τους έριξε μια ματιά γρήγορη κι έπειτα κοίταξε τον Τάσκα στα μάτια. «Έχω οικογένεια και πολύ δουλειά στα χωράφια. Δεν μπορώ να κάνω τη ζωή που κάνετε εσείς». Μιλούσε μαλακά προσέχοντας τα λόγια το. Δεν ήθελε να τους ερεθίσει. Δεν ήθελε να κάνει εχθρούς, πόσο μάλιστα εκείνη την περίοδο που περίμενε το υπέροχο σάλπισμα του κέντρου. Με ήρεμες κινήσεις έβγαλε την καπνοσακούλα του κι άρχισε να στρίβει το τσιγάρο. Περίμενε!

Ο Τάσκα τον παρατηρούσε υπομονετικά. Ήταν μαθημένος να διατάξει κι οι άλλοι να εκτελούν. Δεν δεχόταν αντίρρηση ούτε ανυπακοή. Άλλο τόσο μάλιστα την άρνηση. Ξαφνικά το μέρος εκείνο πλημμύρισε με μια παγωμένη ατμόσφαιρα. Οι άντρες γύρω από τον Μητρούση κινήθηκαν νευρικά μα σταμάτησαν καθώς έλαμψε το χαμόγελο στα χείλια του αρχηγού τους.

«Εντάξει!» είπε ο αρχηγός. «Περίμενα αυτή την απάντηση.. αυτό θα απαντούσα και εγώ..., όμως να ξέρεις πως δεν θα μείνεις χωρίς κέρδη. Η μοιρασιά θα γίνεται σε όλους ίσα.» Ακούμπησε το χέρι του στο ώμο του Μητρούση και πρόσθεσε: «Θα περιμένω να το σκεφτείς καλά. Κοίταξε τον Μητρούση στα μάτια και συνέχισε: «Εμείς, άνθρωπε, μπορούμε να κρατήσουμε αυτόν τον τόπο με το μαχαίρι και το όπλο. Αυτό μην το ξεχνάς.» Έδειξε με το χέρι του τον κάμπο που απλωνόταν στα μάτια τους λέγοντας :«Θα είσαι το πρώτο παλικάρι μου. Εσένα θέλω, κατάλαβες ; Αυτός ο κάμπος μπορεί να μας κάνει όλους πλούσιους!».

Ο Μητρούσης κατάπιε με δυσκολία. Αυτός ο άντρας, που στεκόταν μπροστά του, ήταν ένας αδίστακτος φονιάς και τρομοκράτης. Χωρίς ηθική και έλεος. Μια μηχανή καταστροφής που λειτουργούσε με την ανοχή της Βουλγαρικής εξαρχίας!

«Είμαι Έλληνας κι Έλληνας θα πεθάνω!» αποκρίθηκε.. «Μην περιμένεις να έρθω μαζί σου..., άδικα θα περιμένεις.»

Ο Τάσκα κούνησε το κεφάλι και του γύρισε την πλάτη. Τα μαύρα μάτια του είχαν γίνει σαν σκοτεινές ταφόπετρες κι έσταζαν τόσο τρόμο που δεν ήθελε να τα κοιτάξει ο Μητρούσης. Καθώς απομακρυνόταν από μακριά του φώναξε: «Σκέψου το καλά. Εγώ θα περιμένω!».

Ύστερα ανέβηκε στο άλογο του κι οι άλλοι τον μιμήθηκαν. Έφυγαν καλπάζοντας κεντίζοντας άγρια τα άλογά τους.

Ο Μητρούσης Γκογκολάκης ξαφνικά αισθάνθηκε τον τρόμο που είχαν τα λόγια του Τάσκα και πλημμύρισε με ιδρώτα.

«Δεν πας στο διάβολο.., μαζί του θα κάνεις καλύτερη παρέα.» μωρμούρισε οργισμένα και προχώρησε προς το χωριό του...

Εκείνη η Κυριακή του Ιούνη ήταν ο δεύτερος σταθμός της αιματοβαμμένης πορείας της ζωής του. Είχε πειστώσει με την στάση του έναν δολοφόνο ανυπεράσπιστων αθώων και μέσα του κάτι πρωτόγνωρο ξυπνούσε. Σαν κάποιος σηματοδότης να αναβόσβηνε προμηνύοντας τον κίνδυνο.

Έκανε έναν ανεπαίσθητο μορφασμό και προχώρησε προς την πλατεία του χωριού. «Ας πάει στην κόλαση ο Τάσκα, εκεί θα νιώθει σαν το σπίτι του» συλλογίστηκε. Οι φίλοι του τον περίμεναν ανήσυχοι . « Τι έγινε;» τον ρώτησαν σχεδόν με ένα στόμα. Εκείνος χαμογέλασε πικρά: « ο Τάσκα με θέλει για τσιράκι του.», αποκρίθηκε ο Μητρούσης κι έπειτα όλοι μαζί προχώρησαν να πιουν παρέα μια ρακί.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Πέρασε αρκετός καιρός από την συνάντηση του Μητρούση Γκοκολάκη με τον Βούλγαρο ληστή. Σ' εκείνο το διάστημα ακούγονταν πολλά για τα δεινά που σκορπούσε σε διάφορες περιοχές των Σερρών η ληστρική ομάδα του δολοφόνου Τάσκα. Ο τρόμος επικρατούσε στις αγροτικές περιοχές με την ανοχή της Βουλγαρικής Εξαρχείας.

Σ' εκείνη την περίοδο συναντήθηκε ο Μητρούσης δύο φορές με τους εκπρόσωπους του κέντρου. Μία στην πόλη των Σερρών και μία σε μια αγροτική κατοικία ενός έμπιστου Σερραίου λίγο έξω από την πόλη.

Σιγά-Σιγά το επαναστατικό δίκτυο άρχισε να υφαίνεται δημιουργώντας αντίσταση στους Βούλγαρους που μέχρι εκείνη την στιγμή δρούσαν ανενόχλητοι με την υπόδειξη ακόμα και της Υψηλής Πύλης.

Η συνθήκη του «Αγίου Στεφάνου» τους έλυνε τα χέρια αφήνοντάς τους να οραματίζονται εμμέσως πλην σαφώς μια μεγάλη Βουλγαρία με λιμάνια στο Αιγαίο Πέλαγος.

Ευτυχώς τα αντάρτικα σώματα του καπετάν Δούκα, του Ανδρέα Μακούλη και του καπετάν Γιαγκλή ανάλαβαν δράση κι άρχισε έτσι μια αντίρροπη αντίσταση μέσα στον Σερραϊκό χώρο...

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει, όταν ο Μητρούσης Γκοκολάκης έφτασε από τα χωράφια που δούλευε στο σπίτι του. Ήταν Σεπτέμβριος του 1806. Το σπίτι ήταν σκοτεινό και καθώς πέρασε την εξώπορτα και βάδισε ψηλαφιστά να βρει την λάμπα να την ανάψει, σκόνταψε στο σώμα της άτυχης γυναίκας του! Το πάτωμα ήταν πλημμυρισμένο με αίμα. Αλαφιασμένος άναψε την λάμπα κι αντίκρισε το φοβερότερο θέαμα που του σάλεψε το μυαλό!

Η γυναίκα του νεκρή κείτονταν στο πάτωμα.

Τα χτυπήματα που δέχτηκε, ήταν τόσα πολλά που το σώμα της διαμελίστηκε.

Ο Μητρούσης Γκοκολάκης έκλαψε πικρά για τον άδικο χαμό της γυναίκας του και ορκίστηκε εκδίκηση.

Η μέθοδος και ο τρόπος που έγινε η δολοφονία, έδειχνε ότι έγινε από το Βουλγαρικό σώμα του Τάσκα.

Χωρίς κανένα δισταγμό, αφού ό,τι αγαπούσε το στερήθηκε από τους Βουλγάρους ληστές, πλησίασε το αντάρτικο σώμα του καπετάν Γιαγκλή και ζήτησε να μπει στην δύναμη του. Έτσι άρχισε ο Μητρούσης τον ένοπλο αγώνα του δίπλα στον καπετάνιο.

Τον ακολούθησαν κι οι φίλοι του, ο Γιάννης Ούρδας και ο Μιχάλης Ουζούνης...

Με αυτοθυσία και αυταπάρνηση ορμούσε στη μάχη, προσπαθώντας να σκοτώσει όσους πιο πολλούς μπορούσε, είτε αυτοί ήταν Βούλγαροι είτε Τούρκοι.

Είχαν νεκρωθεί τα αισθήματά του από την δολοφονία της γυναίκας του και λειτουργούσε σαν μια μηχανή, που σκορπούσε τον θάνατο σε Βούλγαρους τρομοκράτες και Τουρκικές φρουρές.

Όμως ο Μητρούσης Γκογκολάκης δεν ήταν η τυφλή ορμή που παθιασμένα ζητούσε εκδίκηση, δίχως να χρησιμοποιεί το πλεονέκτημα της σκέψης. Πολλές φορές αντιλαμβανόταν τον κίνδυνο και ζητούσε από τον καπετάν Γιαγκλή να μετατρέψει τα σχέδια κάποια αποστολής, βασιζόμενος στο κοφτερό μυαλό του και στην αλάθητη διαίσθηση που ήταν προικισμένος. Σε μάχες που έγιναν στη Χαλκιδική, στα περάσματα προς το Άγιον Όρος και σε περιφέρειες, όπως η Νικήτη και η Ορμούλια, έδειξε το υψηλό του φρόνημα και την ανδραγαθία του.

Ζώντας καθημερινά τον κίνδυνο απέκτησε νέα αισθητήρια που λειτουργούσαν σαν ομπρέλα προστασίας για το σώμα τους. Μάλιστα, στη μάχη της Ορμούλιας ήταν η ηγετική μορφή της επιχείρησης, αφού ο Γιαγκλής τραυματισμένος έχασε τις αισθήσεις του και ανέλαβε την αρχηγία ο Μητρούσης...

Έτσι κατάφερε να αποκτήσει μεγάλη εμπιστοσύνη ως προς τον σχεδιασμό μιας επιχείρησης και κάποια στιγμή έγινε το πρωτοπαλίκαρο του Γιαγκλή.

Μέσα από τους καπνούς της μάχης η ηγετική του φυσιογνωμία έγινε ο φόβος και ο τρόμος στους Βουλγάρους κομιτατζήδες του Τάσκα και του Σαντάνσκυ.

Μια νύχτα πλησίασε τον καπετάνιο Γιαγκλή και του είπε: «Καπετάνιο, νομίζω πως ήρθε ο καιρός η Βουλγαρική εξουσία να πάρει το μάθημά της». Ο καπετάνιος, που βασιζόταν στην διαίσθηση του Μητρούση, τον κοίταξε για λίγο σκεφτικός κι ύστερα ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι;».

Ο Μητρούσης πήρε μια βαθιά ανάσα και αποκρίθηκε :

«Το αντάρτικο είναι ένας ανορθόδοξος πόλεμος ,κάθε μέρα γίνεται πιο σκληρός και ανελέητος. Οι Βούλγαροι όμως τραυματίζουν καθημερινά την Ελληνική συνείδησή μας και μας κάνουν να φαινόμαστε αδύναμοι στα μάτια του ντόπιου πληθυσμού. Έτσι κερδίζουν συνεχώς χωριά που αδυνατούν να ορθώσουν το ανάστημα τους στους Βούλγαρους και σε λίγα χρόνια αν συνεχιστεί αυτή η ένταση με τους σχισματικούς και τους ορθοδόξους του Πατριαρχείου θα μετρούμε ελληνικά χωριά στο ελληνικό έδαφος μετρημένα στα δάκτυλά μας! Αυτοί αυτό που θέλουν μέχρι τώρα το έχουν πετύχει. Το κέντρο θέλει δράση ανάλογη με την σημαία μας. Σύμφωνα με την θρησκεία μας.».

Το απατηλό δόγμα του Σαράφωφ - «Η Μακεδονία δια τους Μακεδόνας», που προπαγάνδιζε καθημερινά τη Σερραϊκή περιφέρεια υπέρ της Σχισματικής Εξαρχίας, ήταν μολυσματικό!...

Ο καπετάν Γιαγκλής τον άκουγε σιωπηλός. Τα μυαλό του γεννούσε χιλιάδες σκέψεις. «Πού θέλει να φτάσει ;» αναρωτήθηκε. «Συνέχισε .» Τον παρότρυνε.

Ο Μητρούσης αντιλήφθηκε τον προβληματισμό του μα ήταν αποφασισμένος . Δεν μπορούσε άλλωστε να κάνει αλλιώς. Είχε ξεκινήσει . Έσφιξε μηχανικά τις γροθιές του και ύστερα είπε : «Υπάρχουν αγρότες σε πολλά χωριά που μιλούν Βουλγαρικά, μόνο και μόνο για να έχουν την ησυχία τους. Αυτό είναι πολύ άσχημο για το Γένος μας .Χάνουμε την Εθνική μας ταυτότητα! Σ' εμάς έπεσε ο κλήρος να κάνουμε το άσχημο πριν φτάσουμε στο φρικτό γεγονός!» Κατάπιε με δυσκολία και πρόσθεσε «Δεν είναι δική μου ιδέα υπάρχουν εντολές από το κέντρο!».

Ο καπετάνιος έλιωσε το τσιγάρο του στο χώμα και κοίταξε ψηλά στον ουρανό. Τ' αστέρια σαν μακρινά μαργαριτάρια έλαμπαν αδιάφορα. «Θέλεις να γυρίσουμε το μαχαίρι στην πληγή;», ρώτησε ψιθυριστά. Ο Μητρούσης τον πλησίασε και ακούμπησε δειλά το χέρι του στο ώμο του καπετάν Γιαγκλή «Κάποτε δεν ήμασταν έτσι. Όμως οι καιροί ανατρέφουν τους άντρες που χρειάζονται! Θα έρθει κάποια μέρα που όλα θα είναι ήσυχα και ειρηνικά. Δεν θα τρομάζουμε με τον πιο ανεπαίσθητο ήχο. Οι γενιές θα μεγαλώνουν με πνευματική μόρφωση και αξιοπρέπεια και δεν θα ανέχονται κανένα κατακτητή η τρομοκράτη...Όμως για να γίνουν έτσι τα πράγματα πρέπει και εμείς κάτι να κάνουμε κάτι καταλυτικό, να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας!» ...

Η σιωπή που έπεσε ήταν βαριά. Τόσο βαριά που κάνει τις στιγμές να μοιάζουν με πέτρες. Κι εκεί, στην κρύα ράχη της πλαγιάς έξω από την σπηλιά που καταυλίζονταν το σώμα του καπετάν Γιαγκλή, οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν για αρκετή ώρα χωρίς να μιλούν.

Ήταν η στιγμή που αποφασίζει η μοίρα!

Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον βρέθηκαν αντιμέτωπα σ' έναν αγώνα επικράτησης. Ο νικητής έπρεπε να δώσει λόγο στην ιστορία. Το συναίσθημα, η ανάγκη, η ψυχρή λογική και η φρόνηση άλλαζαν συνεχώς στρατόπεδο για να ξεπεράσουν το φορτίο της ευθύνης! Πού θα μπορούσε αλήθεια να φτάσει το ένστικτο του ανθρώπου όταν το κυνηγά η αφύπνιση;

Κάποια στιγμή ο καπετάνιος ψιθύρισε: « Την ίδια εντολή έχω πάρει κι εγώ..., το άσχημο όμως σ' αυτή την υπόθεση είναι πως ενώ μας ζητάν μια τόσο μεγάλη επιχείρηση, δεν είναι επίσημη. Χωρίς κανένα χαρτί! ».

Ο Μητρούσης κούνησε το κεφάλι του. « Γνωρίζω πως είχες πάρει καπετάνιο την ίδια εντολή. Αυτός είναι ο λόγος που το συζητάμε! Το κέντρο όμως θεωρεί πως η αποστολή αυτή πρέπει να γίνει!». Τραβήχτηκε λίγο σ' ένα μεγάλο βράχο και καθώς τον ακολούθησε ο καπετάν Γιαγκλής, ο Μητρούσης πρόσθεσε: « Ίσως είναι άδικο!..., εσύ θα αποφασίσεις. Εσύ είσαι ο καπετάνιος του σώματος.». Ο καπετάνιος χάιδεψε τα γένια του συλλογισμένος. « Άφησέ με τότε εγώ να αποφασίσω..., όπως εγώ νομίζω θα γίνει. Κατάλαβες;». Ο Μητρούσης κούνησε το κεφάλι κι απομακρύνθηκε.

Ο καπετάν Γιαγκλής είχε ένα δικό του τρόπο σκέψης. Μια άλλη άποψη, που δεν έμοιαζε με τις συνηθισμένες. Όπως επίσης κι έναν εκπληκτικό τρόπο δράσης...

Για αρκετές μέρες, που ακολούθησαν, δεν αναφέρθηκε μεταξύ τους η συζήτηση που είχαν κάνει εκείνη τη νύχτα.

Κάπου κάπου μόνο ο καπετάνιος, όταν έπεφτε το σκοτάδι, γλιστρούσε μεσ' τις σκιές της νύχτας και παρέμεινε μόνος του καπνίζοντας!...

Στο μεταξύ μερικές φορές ήταν τόσο μεγάλος ο πατριωτικός ενθουσιασμός και η δραστηριότητα των Σερραίων και των κατοίκων της περιοχής, ώστε ο Δραγούμης έλεγε: « Όποιος θέλει να συμπληρώσει τις εθνικές του σπουδές, πρέπει να υπηρετήσει στην πόλη και την περιοχή των Σερρών.».

Στην πόλη μέσα των Σερρών και σε κάποιες περιοχές, τόσο πολύ ακμαίο ήταν το Ελληνικό φρόνημα των κατοίκων, ώστε και την Ελληνική σημαία ύψωναν σε ελληνικές εθνικές εορτές.

Όταν δε διαμαρτυρήθηκε ο Τούρκος διοικητής στο Προξενείο, ο Πρόξενος Σαχτούρης για να τον καθησυχάσει, αφού τον έδειξε από το παράθυρο του γραφείου τον καταγάλανο ουρανό με το μπλε χρώμα και τα άσπρα σύννεφα, του είπε: « Όλοι οι λαοί του κόσμου, ζουν κάτω από τα χρώματα της Ελληνικής σημαίας! ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ένα πρωινό του Μάρτη ο καπετάν Γιαγκλής φώναξε τον Μητρούση και του είπε: « Εκείνη τη συζήτηση πρέπει να την τελειώσουμε, δεν νομίζεις;». Ο Μητρούσης, που περίμενε να ξεκινήσει πρώτος ο καπετάνιος, χαμογέλασε παγωμένα. « Είναι καιρός νομίζω καπετάνιο!». Ο άλλος κούνησε το κεφάλι. « Τότε λοιπόν, άκου το σχέδιό μου.». Κάθισαν ο ένας δίπλα στον άλλο κι ο καπετάν Γιαγκλής άρχισε να μιλά χαμηλόφωνα, χαράσσοντας με το μαχαίρι του το παγωμένο χώμα. Κάποια στιγμή κι αφού κάπνισαν μερικά τσιγάρα σηκώθηκαν. « Είμαστε σύμφωνοι;», ρώτησε ο καπετάνιος. Ο Μητρούσης ένευσε καταφατικά. «Σύμφωνοι καπετάνιο.». Ο Γιαγκλής χάιδεψε τα γένια του και αντιγύρισε: «Τότε στείλε αγγελιοφόρους στους άλλους καπεταναίους και ετοίμασε το σώμα για επιχείρηση. Ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει!».

Εκείνη τη μέρα στο σώμα υπήρχε μια ένταση πρωτοφανή.

Γνώριζαν όλοι πως θα γινόταν μια μεγάλη επιχείρηση αλλά κανείς δεν ήξερε τίποτ' άλλο. Ένας μυστικισμός επικρατούσε στο αντάρτικο στρατόπεδο.

Οι αγγελιοφόροι που έφυγαν, γύρισαν γύρω στο μεσημέρι αλλά κι αυτοί λίγα πράγματα ήξεραν...

Το απόγευμα, αφού σέλωσαν τα άλογά τους, ο καπετάν Γιαγκλής τους μίλησε για την αποστολή, που έπρεπε να φέρουν εις πέρας!

Κάποια στιγμή, λίγο πριν τελειώσει την ομιλία του, είπε: « Όταν κάποιος υπηρετεί έναν σατανικό σκοπό, η μεθοδολογία δεν αλλάζει..., με την φθορά και τα αδιέξοδα που προκάλεσαν οι Βούλγαροι της εξαρχίας, έδειξαν το σατανικό τους περιεχόμενο, αφού έγινε φανερό, πως συνδέονταν πάντα με την ψύχωση για κυριαρχία. Θέλουν να φαίνονται πως είναι οι φωτισμένοι, οι εκλεκτοί που αποφασίζουν και προωθούν πολέμους και κατακτήσεις. Οι φωτισμένοι αυτοί άνθρωποι αποφασίζουν πόσοι θα πληρώσουν το κόστος και πόσοι θα πεθάνουν!

Όμως εσείς είστε οι μεγάλοι άντρες. Οι ήρωες της πίστης που εμπνέετε από αρχές και είστε απτόητοι στους κινδύνους της μάχης!... Είμαι περήφανος που σας έχω δίπλα μου, για να υπηρετήσουμε τους συνανθρώπους μας.

Να αφήσουμε την αρετή μας, υπέροχο παράδειγμα προς μίμηση.

Αν θέλουν να ξαναβουτήξουν τον Ελληνισμό στο αίμα, εμείς δεν θα τους κάνουμε την χάρη αυτή..., πάμε λοιπόν να τους τσακίσουμε.».

Μία στάση θα έκαναν σε ένα σπίτι στον κάμπο κι ύστερα αφού θα άλλαζαν αμφίεση θα έμπαιναν στο Καρατζάκιοϊ.

Στο μεταξύ ο καπετάν Στέργιος με το σώμα του θα κάλυπτε την ανατολική πλευρά του χωριού και τον δρόμο προς το Λεβαδοχώρι, ενώ από την άλλη πλευρά θα ήταν τα παλικάρια του καπετάν Γαλή...

Το σχέδιο του καπετάνιου ήταν παράτολμο μα είχε πολλές πιθανότητες να δώσει ένα σκληρό μάθημα στους Βουλγάρους, που εκείνο τον καιρό είχαν μετατρέψει το χωριό Καρατζάκιοϊ σε στρατηγείο τους.

Με αυτή την δυναμική επίθεση θα ψαλίδιζαν τα φτερά των Βουλγάρων Κομιτατζήδων. Στον αντίποδα όλης της εξέλιξης σοβαρό ρόλο θα έπαιζε το θάρρος και η αποφασιστικότητα των αντρών του Γιαγκλή...

Όταν μπήκαν μέσα στο Καρατζάκιοϊ ο καπετάν Γιαγκλής, ο Μητρούσης Γκογκολάκης, ο Ιωάννης Ούρδας μεταμφιεσμένοι σαν Τούρκοι αξιωματικοί και στρατιώτες, άρχισαν να καλούν τους Βουλγάρους πράκτορες να βγούν και να μαζευτούν στην πλατεία του χωριού, γιατί ήθελε να τους μιλήσει ο Τούρκος ανώτερος αξιωματικός.

Το έξυπνο εκείνο σχέδιο έπιασε. Μαζεύτηκαν αρκετοί άντρες, περίπου εξηνταπέντε, μόνο που γρήγορα κατάλαβαν πως ήταν παγίδα και προσπάθησαν να ξεφύγουν. Όμως τα θρυλικά παλικάρια του Γιαγκλή κατάφεραν να φέρουν μεγάλο πλήγμα στους Βουλγάρους.

Στην αρχή αιφνιδιάστηκαν όταν κατάλαβαν πως δεν ήταν Τούρκοι αξιωματικοί και στρατιώτες, μα Έλληνες!

Ακολούθησε πανικός και άρχισαν σαν τρομαγμένα πουλιά να φεύγουν όπου-όπου.

«Η τιμωρία του άπληστου από τον αιώνιο νόμο, πως μαζί με το άδικο, γεννιέται και η τιμωρία του.».

Σκοτώθηκαν αρκετοί και πολλοί τραυματίστηκαν. Από τα παλικάρια του Γιαγκλή δεν υπήρχαν θύματα.

«Το να πεθάνει κανείς δεν είναι παίξε γέλασε, είτε είσαι άνθρωπος με πολλή λογική, είτε δεν είσαι, ο θάνατος είναι θάνατος!».

Κάποια στιγμή ο Καπετάνιος έδωσε εντολή να τραβηχτούν έξω από το χωριό και να σκορπίσουν, τα σώματα που βοηθούσαν, στον κάμπο και στα βουνά!

Τελευταίος έφυγε ο Μητρούσης με τον αχώριστο φίλο του, τον Γιάννη Ούρδα.

Εκείνη τη νύχτα η βουλγαρική εξουσία πήρε ένα σκληρό μάθημα.

Το σκληρό μήνυμα των Ελλήνων το πήραν τα σώματα των κομιτατζήδων, που μέχρι εκείνο τον καιρό πίστευαν, πως εκείνοι ήταν τα αφεντικά της περιοχής. Η τουρκική διοίκηση άρχισε τότε να κάνει ανακρίσεις και με διαταγή του κέντρου, αποφασίστηκε να φυγαδευτούν στην Αθήνα ο Μητρούσης, ο Γιάννης Ούρδας και ο Μιχάλης Ουζούνης που συμμετείχαν στην επιχείρηση...

Εκείνο το στρατήγημα είχε το θάρρος της απόφασης. Τα παλικάρια του σώματος του Γιαγκλή είχαν ακλόνητη θέληση. Η φλόγα της ψυχής, τους έσπρωχνε να τρέχουν γρηγορότερα προς την δόξα.

Ήταν ένα παράτολμο σχέδιο που ανάγκασε τους Τούρκους και τους Βούλγαρους να ξεκινήσουν μια σειρά από σκληρά μέτρα στον Ελληνισμό των Σερρών. Πυρπολήθηκαν σπίτια και συνέλαβαν Έλληνες που οι Βούλγαροι είχαν υπόνοιες πως υποθάλαπε μαχητές από τα σώματα του Γιαγκλή και των άλλων καπεταναίων.

Πολύ αργότερα θα συναντηθούν ο καπετάν Γιαγκλής με τον καπετάν Στέργιο σε μια ορεινή περιοχή κι εκεί μεσ' την συζήτηση, ο καπετάνιος του Μητρούση θα πει τα εξής λόγια: « Αυτό το παλικάρι, ο Μητρούσης , είναι σκέτη φωτιά. Τέτοια παλικάρια σπάνια μπορείς να τα βρεις, όσο κι αν τα γυρέψεις!»...

Λίγες μέρες μετά τα αιματηρά γεγονότα στο Καρατζάκιοϊ, ο Μητρούσης Γκογκολάκης, ο Γιάννης Ούρδας και ο Μιχάλης Ουζούνης, έφτασαν στο Τσάγεζι, όπου τους παρέλαβε ιστιοφόρο σκάφος, που εκτελούσε δρομολόγιο για τον Βόλο κι είχε ναυλωθεί από την επιτροπή του Μακεδονικού αγώνα. Οι τρεις ατρόμητοι άντρες έφτασαν στο Βόλο δύο μέρες αργότερα. Ο Μητρούσης, που δεν ήθελε να αφήσει τον κάμπο των Σερρών, αναγκάστηκε να πειθαρχήσει στην διαταγή του κέντρου κι έτσι με βαριά καρδιά ανέβηκε στο μικρό ιστιοφόρο.

Από τον Βόλο επιβιβάστηκαν σε ένα τρένο της γραμμής για Αθήνα όπου έφτασαν την άλλη μέρα και ζήτησαν άσυλο στις αρχές.

Η Αθήνα υποδέχτηκε τον Μητρούση και τους συντρόφους του και το κέντρο τους παραχώρησε στέγη και τροφή. Εκεί γνώρισε ο Μητρούσης τον φοιτητή της Νομικής Θεόδωρο Τουρλεντέ από το Μεγαλοχώρι της Πελοποννήσου κι όταν το κέντρο άρχισε την εκπαίδευσή τους γνωρίστηκαν και με τον Νίκο Παναγιώτου από το Αργίνιο κι έγιναν ένα δυνατό σώμα με αρχηγό τον Μητρούση Γκογκολάκη.

Μέρα με την μέρα η θρυλική πεντάδα δένεται περισσότερο, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες του κέντρου και των εκπαιδευτών τους.

Δύο μήνες αργότερα θα είναι έτοιμοι για τον αγώνα που είναι ορκισμένοι να δώσουν. Τον ίδιο καιρό στη πόλη των Σερρών ο σύλλογος του «Ορφέως», μέσω της πνευματικής κίνησης, βοηθάει με κάθε τρόπο τα σώματα που μπαίνουν στη πόλη. Γίνεται χωρίς αμφιβολία ο κύριος μοχλός μιας νέας δυναμικής κι έχει σαν στόχο την απεριόριστη συμπαράσταση των αντάρτικων σωμάτων. Ταυτόχρονα βοηθάει στην στρατολόγηση ικανών αντρών...

Ο όμιλος «Ορφέας» ήταν ο εμψυχωτής και οργανωτής του αγώνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ένα μελαγχολικό απόγεμα λίγο μετά την καθιερωμένη εκπαίδευση τους, οι πέντε άντρες ακροβολίστηκαν στην άκρη του στρατοπέδου κι έβγαλαν τις καπνοσακούλες τους. Ο λοχαγός της εκπαίδευσης τους προετοίμασε, πως το στάδιο της στρατιωτικής τους μόρφωσης ήταν στο τέλος της.

Ο ζεστός Ιούνιος είχε μπει για τα καλά φέρνοντας καρπούς έτοιμους στα δένδρα. Κι όπως η αύρα δρόσιζε τα νοτισμένα τους μέτωπα, ο Μητρούσης Γκογκολάκης είπε: «Σύντροφοι... σε μία εβδομάδα τελειώνει η εκπαίδευση της θητείας που ζητήσαμε να κάνουμε. Το Ελληνικό Ελεύθερο κράτος μας εκπαίδευσε για να αγωνιστούμε στα ιερά εδάφη της Μακεδονίας μας! Εγώ θα γυρίσω πίσω μόλις τελειώσω από εδώ... αν θέλετε ελάτε μαζί μου, αν πάλι νομίζετε ότι μπορείτε να προσφέρετε περισσότερα κάπου αλλού, πράξτε ανάλογα. Μόνο μην μείνετε άπραγοι. Να ξέρετε όμως πως αν με ακολουθήσετε πρέπει να είστε αποφασισμένοι να αγωνιστείτε μέχρι θανάτου! Ο δικός μου αγώνας δεν έχει μέτρα και σταθμά, πάει ίσα πάνω στον θάνατο. Χτυπιέται αλύπητα μαζί του και δεν διστάζει στιγμή για το τίποτα!...» Χαμογέλασε θλιμμένα και κοιτώντας τους έναν έναν στα μάτια πρόσθεσε : «Ίσως έχετε αποφασίσει, μα αν είναι θέλημα θεού και μ' ακολουθήσετε, θα είμαι πολύ σίγουρος για την επιτυχία της αποστολής μου.».

Ο Μιχάλης Ουζούνης που τον παρακολουθούσε μ' ένα διαφορούμενο χαμόγελο όση ώρα εκείνος μιλούσε πήρε τον λόγο : «Να το γνωρίζεις Μητρούση πως θα είμαστε δίπλα σου... νομίζω πως το έχουμε πει αυτό και δεν αλλάζει με τίποτα. Είμαστε όλοι μια γροθιά και έτσι θα συνεχίσουμε!» κοίταξε και τους άλλους και είπε : «Τι λέτε, δεν συμφωνείτε;». Οι υπόλοιποι τις ομάδες κούνησαν τα κεφάλια τους. Ο Γιάννης Ούρδας συγχωριανός με τον Μητρούση αφού έλιωσε το αποτσίγαρο του στο χώμα και καθάρισε τον λαιμό του είπε : «Όταν ήμουν μικρός έπαιρνα το άλογο του πατέρα μου τις Κυριακές το μεσημέρι, εκείνη την ώρα που όλοι κοιμόταν κι έφευγα Βόρεια, στις όχθες του Στρυμόνα. Αυτό γινόταν πάντα το καλοκαίρι!», το στόμα του συσπάστηκε με ένα χαμόγελο πίκρας καθώς συνέχισε : «Σ' ένα σημείο αρκετά ψηλά, κοντά σε κάτι βράχια μια μέρα στάθηκα και κοίταξα το ποτάμι που έδειχνε πιο ορμητικό. Το θέαμα ήταν μοναδικό. Οι αφροί του σαν μαργαριταρένιο κομπολόι εμφανιζόταν και χανόταν ασταμάτητα. Χωρίς να ξέρω γιατί, μια Κυριακή κάθισα μέχρι να σκοτεινιάσει!

Είχα μάθει τον δρόμο μα κι αν χανόμουν το άλογο θα με πήγαινε σπίτι... Μου άρεσε να ακούω το άγριο βουητό του ποταμού που έδερνε αλύπητα τα βράχια.» Ο Γιάννης Ούρδας σταμάτησε να πάρει μια ανάσα και συνέχισε: « Κι ύστερα ήρθε το σκοτάδι μαλακά καθώς υπήρχαν γύρω μου λουλούδια, που άνοιγαν τα πέταλα τους μόνο με το φως του φεγγαριού, σκόρπισαν στον αέρα της βελούδινης νύχτας μεθυστικές ευωδίες ανάμικτες σαν τα αρώματα που φορούσαν οι γυναίκες. Χωρίς να το θέλω ξάπλωσα πάνω στην λεπτή χλόη της όχθης, και άνοιξα τα χέρια μου λέγοντας : « Αν είναι κάποια στιγμή να πεθάνω θέλω να είναι σ' αυτή τη γη». Ύστερα έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι του και ψιθύρισε: «Νοστάλησα να δω την γυναίκα μου και τα δύο μικρά κοριτσάκια μου. Θεέ μου, πόσο τους έχω επιθυμήσει!». Ο Θεόδωρος Τουρλεντές έβγαλε από την ζώνη του το μαχαίρι και το κάρφωσε ήρεμα στο χώμα. Ύστερα με βραχνή φωνή ψιθύρισε : « Αυτό το μαχαίρι ας γίνει τιμωρός σε όσους προδώσουν το σώμα μας και το νέο μας Καπετάνιο! Τον Μητρούση...». Οι υπόλοιποι χωρίς να διστάσουν έβαλαν τα δάχτυλα τους πάνω στη λαβή του μαχαιριού. Τελευταίος ένωσε τα δάχτυλα του με τους φίλους του ο Μητρούσης Γκογκολάκης. «Μια ξεχωριστή μυσταγωγία!». Ένας αυθόρμητος όρκος φιλίας πάνω στο μαχαίρι ενός στρατιώτη, μια απρογραμμάτιστη τελετή χωρίς δόλο γεμάτη ειλικρινή φιλία. Εκείνο το σούρουπο ο Μητρούσης, αναγνωρίστηκε από τους συντρόφους του ως ο νέος φυσικός ηγέτης του σώματος που ετοιμάζαν.

Ήταν ο νέος καπετάνιος που έμελλε να σημαδέψει με τον πιο τραγικό τρόπο μια εποποιία. Ο καπετάν Μητρούσης με την τιτάνια δύναμή του και την ηράκλεια ανδρεία του. Κι έτσι όπως κρατούσαν σφιχτά την λαβή του μαχαιριού , ο Θεόδωρος Τουρλεντές πρόσθεσε : «Η Μακεδονία δεν είναι κομμάτι πίτας κανενός! Σ' αυτή την πατρίδα χιλιάδες άνθρωποι μόχθησαν, αγωνίστηκαν, θυσιάστηκαν και πέθαναν για μια ιδέα ένα όραμα. Αυτή η πατρίδα δεν ανέχεται υπερτροφικούς Εθνικισμούς από την Βουλγαρική εξουσία. Κι από κανέναν άλλον!». Ο Μητρούσης κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Ο φοιτητής της νομικής Τουρλεντές Θεόδωρος, είχε μια γλώσσα κοφτερή και μια ατσαλάκωτη σκέψη προς την ελευθερία των λαών... Πίσω από τα γυαλιά του διακρινόταν δύο γαλανά μάτια, ενώ όλο το πρόσωπό του είχε μια έκφραση γλυκύτητας και αθωότητας! Όταν όμως έπαιρνε φωτιά ήταν καλύτερα να βρισκόσουν στην κόλαση παρά αντιμέτωπός του.

« Όταν θα βρεθούμε στα μέρη μας, η κατάσταση του συναγερμού πρέπει να κυριαρχεί συνεχώς στο ένστικτο και στη λογική.» είπε συλλαβιστά ο Μητρούσης και συνέχισε : « Οι αδίστακτοι εισβολείς χωρίς καμία συνείδηση, έστησαν ένα καινούργιο τρομερό θυσιαστήριο! Χώρισαν τους χριστιανούς στους Σχισματικούς και τους Χριστιανούς του Πατριαρχείου μόνο και μόνο για να διχάσουν την προσωπικότητα των Ελλήνων. Οι φωτισμένοι ηγέτες της εξαρχίας, θεώρησαν πως οι περισσότεροι από τους Σχισματικούς θα μεταστρέφονταν εύκολα. Θα δουν όμως πως έχουν πολύ λιγότερες επιτυχίες, όταν προσπαθούν να τους ξεριζώσουν το δέος, που πολλοί από αυτούς αισθάνονται, όταν μπαίνουν μέσα στις εκκλησίες!» Έσφιξε για μια στιγμή τα χείλια του λες και φοβόταν να το ξεστομίσει κι ύστερα ψιθύρισε : «Κάποτε το είχα ακούσει από ένα παπά ό,τι οι μεγαλύτεροι εχθροί του Χριστού βρίσκονται στο στρατόπεδο της Χριστιανοσύνης! Τότε δεν μπορούσα να το αντιληφθώ»... Οι επόμενες μέρες κύλισαν με περισσότερο πάθος για μόρφωση πάνω στην σκοποβολή και τον ανορθόδοξο πόλεμο. Το αντάρτικο σώμα του Μητρούση ήταν πλέον έτοιμο.

Μια μέρα λίγο πριν το μεσημέρι τους κάλεσε ο εκπαιδευτής τους, ο λοχαγός Κωρόνης και τους είπε να μαζέψουν τα πράματά τους.

«Αύριο φεύγετε για Βόλο και ό,τι σας προτείνουν από εκεί αυτό θα κάνετε!» Έμεινε για λίγο σκεφτικός και ύστερα πρόσθεσε «Οδηγίες θα πάρετε το βράδυ όταν σας επισκεφτώ μαζί με τον Δραγούμη!» Οι πέντε άνδρες ένευσαν, ήταν σύμφωνοι με την αποστολή τους. Ο Μητρούσης αν και περίμενε εκείνη την στιγμή με δυσκολία κατάφερε να κρατήσει την συγκίνηση του. Το ίδιο συγκινημένοι έδειχναν και σύντροφοί του...

Καθώς πήγαινε προς το θάλαμο που τους φιλοξενούσε, έφερε στο μυαλό του την πρώτη μέρα που ήρθαν στην Αθήνα. Πόσο άπραγοι ένιωθαν τις πρώτες μέρες που δεν ασχολούταν με τίποτα. Κι ύστερα άρχισαν την εκπαίδευση! Παράλληλα, με δύο κεριά αναμμένα, στημένα μπροστά του, κάθε βράδυ ο Μητρούσης διάβαζε. Διάβαζε βιβλία που του έδινε ο Τουρλεντές και πολλές φορές έβγαιναν έξω και μέσα στο σκοτάδι, όταν οι υπόλοιποι έπεφταν πεθαμένοι από την κούραση για ύπνο, δημιουργούσαν διάλογο μεταξύ τους.

Ο φοιτητής της νομικής Τουρλεντές προετοίμαζε το Μητρούση για Καπετάνιο με ακριβή μόρφωση...

Εκείνο το απόγεμα, μέχρι έως ότου έρθει το βράδυ να πάρουν τις οδηγίες που έπρεπε, ένιωθε την καρδιά του να κλωτσά δυνατά και ένα ασήκωτο βάρος κυλούσε στις φλέβες του. Ξαφνικά θυμήθηκε κάτι που πριν λίγες μέρες το είχε διαβάσει : «Αν το νήμα των σκέψεων μας είναι εύθραυστο κλείνουμε τα μάτια μας και προσηλώνουμε νοερά την σκέψη μας στο επίμαχο θέμα!». Ο Μητρούσης μόλις σκοτεινίασε βρήκε μια δικαιολογία και βγήκε έξω. Δεν μπορούσε άλλο να περιμένει. Ήταν έτοιμος για το ταξίδι του...

Ο λοχαγός Κωρόνης με τον Δραγούμη τον συνάντησαν στο προαύλιο.

«Ανυπομονείς ;» ρώτησε ο Δραγούμης. Ο Μητρούσης πήρε μια βαθιά ανάσα και αντιγύρισε «Αν γίνεται να ξεκινήσουμε τώρα... ξεκινάμε!» Ο λοχαγός Κωρόνης τον κοίταξε παγερά. Μέσα στην νύχτα ήταν σαν να έβλεπες μια συναρπαστική σύγκρουση, προσωπικότητας και του ταμπεραμέντου!

«Μητρούση πρέπει να είσαι προσεκτικός! Το σώμα βασίζεται σε εσένα» ψιθύρισε ο λοχαγός και τον παρέσυρε μαλακά προς το κτίριο που περίμεναν οι άλλοι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η νέα γυναίκα είχε ριγμένη στο κεφάλι ατημέλητα κάπως τη μαύρη σκέπη, που έκρυβε αρκετά και το πρόσωπο ακόμη. Έτσι δεν έβλεπε παρά μονάχα τα μάτια, δυο μαύρα λυπημένα μάτια και τη ρόδινη μύτη της.

Στα χέρια της κρατούσε ένα καλάθι σκεπασμένο και κοιτούσε ανυπόμονα στην αποβάθρα του σταθμού! Σαν εμφανίστηκε ο Μητρούσης με τους συντρόφους του, η γυναίκα σίμωσε προς το μέρος του....

Ο Μητρούσης Γκογκολάκης εκείνη την στιγμή ήταν χαμένος στις σκέψεις του. Σκεφτόταν τον ευλογημένο κάμπο των Σερρών με την απέραντη πεδιάδα και τον γαλανό ουρανό κι εκείνη η απεραντοσύνη, σαν να του μιλούσε. Λες και τον καλούσε να βρεθεί γρήγορα στα πάτρια εδάφη!

Η άγνωστη γυναίκα στάθηκε μπροστά του και του πρότεινε το καλάθι της. « Καπετάν Μητρούση, ήρθα να σου προσφέρω λίγο φαγητό για το ταξίδι σου.» Έριξε μια γρήγορη ματιά στους συντρόφους του Μητρούση, που ήταν φορτωμένοι με σάκους και συνέχισε: « Σας έφτιαξα φαγητό και πίτα για τον δρόμο. Έκανε το σταυρό της και πρόσθεσε: «Να είστε εσείς, που θα φάτε τον φονιά της οικογένειάς μου..., τον Τάσκα!»

Ξαφνικά τα μάτια της γέμισαν δάκρυα και το στήθος της άρχισε να ανεβοκατεβαίνει λες και έτρεχε σε μαραθώνιο. Ο Μητρούσης πήρε το καλάθι από το χέρι και την τράβηξε σε μια γωνία του σταθμού. Την ακούμπησε σ' ένα πεζούλι και εκείνος στάθηκε δίπλα της. Οι σύντροφοι του έμειναν λίγο πιο πέρα. « Ποια είσαι;» ρώτησε ανήσυχος. «Πώς με ξέρεις;» Εκείνη τον κοίταξε για μια στιγμή στα μάτια κι ύστερα κοίταξε μακριά, πίσω του. Έδειχνε σαν ταραγμένο πουλί κυνηγημένο, που ξεπέρασε κάποιο κίνδυνο. Τα μάτια της σάρωναν συνεχώς το οπτικό τους πεδίο ενώ τα χείλια της έμοιαζαν νεκρά!

«Δουλεύω στο σπίτι του κυρίου Δραγούμη..., δουλειές του σπιτιού. Ένα απόγευμα έμαθα πως σε λίγο καιρό θα επιστρέψετε στην πατρίδα κι αποφάσισα να έρθω, μόλις άκουσα πως σήμερα θα ταξιδέψετε..., κι εγώ πατριώτισσα είμαι Μητρούση!» καθώς ο Μητρούσης την παρατηρούσε και προσπαθούσε να σταθμίσει το απροσδόκητο γεγονός, το πρόσωπο της γυναίκας ξαφνικά έγινε μια μάσκα οργής. « Θέλω να υποσχεθείς πως θα σκοτώσεις πολλά σκυλιά, σαν φτάσεις στη πατρίδα. Μου το υπόσχεται;».

«Άνθρωποι με ψυχική αδυναμία είναι ανίκανοι να βρουν στον εσωτερικό τους κόσμο αρκετό καταφύγιο, για να ενισχυθούν και να αποκτήσουν αυτοκυριαρχία στις περιστάσεις της ζωής τους».

Κάπου το είχε διαβάσει τα τελευταία βράδια, αλλά δεν θυμόταν τον συγγραφέα του βιβλίου!

Κοίταξε τη γυναίκα ήρεμα και είπε χαμηλόφωνα. « Αυτός είναι ο λόγος, που θα βρεθώ στην πατρίδα, κυρία μου. Τα παλικάρια μου κι εγώ είμαστε αποφασισμένοι να δώσουμε ένα σκληρό μάθημα στις συμμορίες του Τάσκα και του Σανδάνσκυ. Άλλο τόσο και στους Τούρκους που πολλά χρόνια τους έχουμε στο σβέρκο μας!» τις έσφιξε λίγο το χέρι και πρόσθεσε: « Το δηλητήριο πρέπει να πολεμηθεί με δηλητήριο!» Είδε στα μάτια της την αγωνία για τη δική τους ζωή αλλά δεν μίλησε. Μόνο λίγο αργότερα καθώς έσκυψε το κεφάλι της κατάφερε να ψελλίσει: « Μας κατάστρεψε. Όλη την οικογένειά μου σκότωσε και κράτησε εμένα για να κοιμάται μαζί μου. Τον άντρα μου και τα παιδιά μου τα έκλεισε στο σπίτι και αφού κάρφωσαν τις πόρτες και τα παράθυρα έβαλαν φωτιά! Θεέ μου πόσο τον μισώ...». «Τον Τάσκα;» ρώτησε ο Μητρούσης. Εκείνη ένευσε καταφατικά. Δεν είχε κουράγιο να μιλήσει. Τα μάτια της ήταν φλογισμένα από δύσκολα δάκρυα. Εκείνη η γυναίκα ένιωθε την ανάγκη να βρει κάποιο καταφύγιο. Να πάρει ενίσχυση να εφοδιαστεί με την ελπίδα! Στο πρόσωπο του ζωγραφίστηκε η θλίψη. Με το χέρι, που έτρεμε ελαφρά, άναψε ένα τσιγάρο και τράβηξε λαίμαργα τον καπνό μέσα του. Είχε πάψει από καιρό να είναι αισθηματίας. Όμως αυτή η γυναίκα του θύμιζε πολλά. Γύριζε πίσω στο παρελθόν το μυαλό του και αυτό τον αναστάτωνε!

Εκείνη την ώρα σφύριζε το τρένο. Έπρεπε να επιβιβαστούν. Τα παλικάρια του άρχισαν να κινούνται ανήσυχα.

Ο Καπετάν Μητρούσης έκανε νόημα στους άντρες του να επιβιβαστούν στο τρένο κι ύστερα γύρισε προς το μέρος της.

Το πρωινό αεράκι δρόσιζε το πρόσωπό του. « Ευχαριστώ κυρία για τα τρόφιμα, ο Θεός να αναπαύσει τις ψυχές που αγαπάτε!». Εκείνη τον κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο μοιρολατρία. Ο Μητρούσης της χαμογέλασε παγερά. « Αυτόν πάω να κυνηγήσω κυρία. Θα πεθάνω κυνηγώντας αυτόν, ακόμα και νεκρός θα τον κυνηγάω! Μείνε ήσυχη...». Η γυναίκα τότε αυθόρμητα πήρε τα χέρια του και τα φίλησε! Ο Μητρούσης τραβήχτηκε μακριά της...

« Καλό βόλι!» του φώναξε καθώς εκείνος σκαρφάλωσε πάνω στο βαγόνι των συντρόφων του.

Εκείνο το ξημέρωμα είχε ένα χρώμα! Τι χρώμα ήταν αλήθεια; Ένα ταραγμένο γκριζογάλανο, με μολυβένια σύννεφα που συνεχώς πύκνωναν...

Καθώς το τρένο κινήθηκε πάνω στις ράγες κι άρχισαν να βολεύονται οι σύντροφοί του στο ξύλινο πάτωμα του βαγονιού, ο Μητρούσης στάθηκε στην ανοιχτή πόρτα και άναψε ένα τσιγάρο. « Επιτέλους, ξαναγύριζε στην πατρίδα του. Στη Μακεδονία! Τους ανοιχτούς λογαριασμούς που είχε με Τούρκους και Βούλγαρους Κομιτατζήδες θα τους ξεκαθάριζε. Γιατί αυτές οι ράτσες που συνεχώς επιβουλεύονταν τον Ελληνισμό, από φόβο μήπως οι απειλές δεν ήταν αρκετές, έκαναν χρήση και της τρομοκρατίας. Πόσοι ακριβώς είχαν μαρτυρήσει για τον Χριστό και το Ελληνικό Γένος, ποτέ δεν θα το μάθουμε.

Είχαν ελπίσει, πως θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν τον σεβασμό προς τους νόμους τους, χωρίς να επιτρέπουν στους πολίτες τους να πιστεύουν στην ύπαρξη του Θεού, σαν να είναι δυνατόν να υπάρξει σεβασμός στον ανθρώπινο νόμο χωρίς την αναγνώριση της θείας δικαιοσύνης!

Ένα θλιμμένο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλια του καθώς θυμήθηκε την μέρα του γάμου του. Τότε όλα έλαμπαν μέσα του. Το σπίτι τους λες και πλημμύρισε με αστέρια! Κι εκείνος ο αδελφός του ο Γρηγόρης, μια βδομάδα κέρναγε ρακί στους χωριανούς... τόσο χαρούμενος ήταν που ο Μητρούσης παντρευόταν την Κερασίνα! Μάλιστα όταν, μια μέρα την είδε να σηκώνει κάτι μισογεμάτα σακιά σιτάρι, την ώρα που έλειπε ο Μητρούσης έτρεξε κοντά της και τη σταμάτησε. «Όχι Κερασίνα», της είπε. «Εσύ είσαι γυναίκα..., άστο να το ετοιμάσω εγώ!» εκείνη έβαλε τότε τα χέρια της στη μέση και είπε λαχανιασμένα: «Είμαι όμως γυναίκα του Μητρούση και πρέπει να είμαι δυνατή!» ο Γρηγόρης της χαμογέλασε καλοσυνάτα καθώς είδε τα μάτια της που πετούσαν αστραπές. «Είσαι όμως γυναίκα Κερασίνα κι ο Θεός θέλει να μεταδώσεις τη ζωή...»

Καθώς ο Καπετάν Μητρούσης σκεφτόταν εκείνα τα χρόνια γύρισε και κοίταξε τους συντρόφους του. Όλοι τους ήταν νέοι άντρες αφοσιωμένοι σ' αυτόν. Ο Μητρούσης δεν ζήτησε ποτέ να γίνει αρχηγός. Ο καπετάνιος τους! Κι ήταν άνθρωπος που χλεύαζε την υπερβολή και ειδικά εκείνους που έτριζαν τα δόντια τους. « Ο καλός ηγέτης, έλεγε, εξουσιάζει τους συντρόφους του, όπως ο καλός ηνίοχος τ' άλογά του.»

Ο Μητρούσης ήταν ερωτευμένος σε αθεράπευτο βαθμό με τον επαναστατικό αγώνα της Μακεδονίας. Εκ πρώτης όψεως έμοιαζε με άνθρωπο, που δεν ενδιαφερόταν για τίποτα! Πρόσωπο θλιμμένο, έκφραση πένθιμη, που κάποτε φωτιζόταν από ένα χαμόγελο γεμάτο καλοσύνη. Κι όμως μεσ' το μυαλό του υπήρχε μια έντονη σκέψη που του δημιουργούσε μεγάλη διέγερση. Η σκέψη της επανάστασης και των αντάρτικων σωμάτων. Όλα τα έβαζε πάνω στη φωτιά για την ιδέα που τον συγκλόνιζε. Ήθελε να έχει ένα και μόνο όραμα ύστερα από τον θάνατο της γυναίκας του. Να γίνει ο Πατριώτης Μητρούσης!

Κάποια στιγμή καθώς ήταν χαμένος στις σκέψεις του πλησίασε ο Μιχάλης ο Ουζούνης κι ακούμπησε το χέρι στον ώμο του Μητρούση. «Είναι μεγάλη ευτυχία να ζει κανείς μέσα σε ένα κόσμο που έχει κάποιο σκοπό!» Έδειξε ανθρώπους στα χωράφια που δούλευαν ελεύθεροι και πρόσθεσε: « Αυτοί ζουν ελεύθεροι κι απολαμβάνουν τα αγαθά των κόπων τους..., εμείς στη Μακεδονία είμαστε ακόμα σαν τα βουβάλια , έτσι μας θέλουν οι Βούλγαροι και οι Τούρκοι, όλη την μέρα αγωνιζόμαστε στα χωράφια και το βράδυ πεθαίνουμε στην πείνα και στο καμουτσίκι!» Χτύπησε μαλακά τον ώμο του Μητρούση και συνέχισε: «Κουράστηκα καπετάνιο να βλέπω αυτή την αδικία. Θέλω να πεθάνω χτυπώντας το άδικο. Μερικοί νομίζουν πως αυτό που κάνουμε είναι ένα απελπισμένο παιχνίδι, όμως εμείς προετοιμάζουμε το έδαφος για την απελευθέρωση της Μακεδονίας από την σκληρή τυραννία!» Ο καπετάν Μητρούσης γύρισε και κοίταξε τον φίλο του. Τον Μιχάλη Ουζούνη . «Εμείς Μιχάλη είμαστε οι πρώτοι. Θα χλευαστούμε, θα προδοθούμε και θα πεθάνουμε ποτίζοντας με αίμα το τίμιο χρώμα του τόπου μας. Εμείς δεν θέλουμε τίποτα κι ούτε τίποτα θα πάρουμε! Μόνο λίγες λέξεις θα γράψει το βιβλίο της ιστορίας για σένα κι εμένα κι έπειτα σιωπή..., κάποιοι όμως που θα μπουκ στον αγώνα την ενδέκατη ώρα θα πάρουν τα λάφυρα της νίκης.....

Έπειτα καθώς έστριψε ένα σιγάρο και του έδωσε την καπνοσακούλα συνέχισε: « Η ιστορία του Γένους μας είναι πάρα πολύ μεγάλη για να χωρέσει μέσα σε ένα, δυο, τρία και άλλα τόσα βιβλία. Γι' αυτό εμείς θα περάσουμε την νύχτα του θανάτου στα σκοτεινά. Με ψηλά γράμματα..., μα τι το θέλεις, η καρδιά μας πάει να σπάσει από προσδοκία γι' αυτόν το σκοπό.» Πετώντας τη στάχτη στις ράγες συνέχισε: «Οι λαοί, όπως και τα άτομα, με τρεις τρόπους μπορούν να γυρίσουν στην πίστη: « Με τα θαύματα, με τις τιμωρίες και με τις προσευχές»..».

Αντάλλαξαν ένα βλέμμα γεμάτο υπονοούμενα κι έπειτα ένα σφιγμένο χαμόγελο πλανήθηκε στα χείλια του Ουζούνη.

Για αρκετή ώρα έμειναν σιωπηλοί με διαφορετικές σκέψεις ο καθένας καθώς το τρένο έτρεχε...

Ο ουρανός ήταν γαλανός και πυρακτωμένος κι έκανε τους άντρες να ιδρώνουν, ενώ η ανυπόφορη ζέστη μέσα στο βαγόνι πλάκωνε τη ψυχή και το σώμα τους. Το πρωί της άλλης μέρας έφτασαν την πόλη του Βόλου!

Ένας άντρας, γύρω στα σαράντα αδύνατος, τους περίμενε κι όταν πλησίασε να τους μιλήσει έδειχνε φοβισμένος. Χωρίς πολλά λόγια τους έμπασε σε μια άμαξα κι έφυγαν βιαστικά για το λιμάνι...

Το καράβι, που θα τους έφερνε στη Μακεδονία, στο λιμάνι του Τζάγιαζι ήταν μια παλιά σκούνα. Ένα σαπιοφαγωμένο σκάφος έτοιμο για ναυάγιο! Οι πέντε άντρες επιβιβάστηκαν στο σαπιοκάραβο με ένα όρο. Θα αναλάμβαναν να ταΐζουν τη μηχανή του με κάρβουνο! Έτσι μόλις πάτησαν το πόδι τους στο σκάφος έπιασαν δουλειά!....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Εκείνο τον καιρό, που ο Μητρούσης εκπαιδευόταν με τους συντρόφους του στην Αθήνα και με την βοήθεια του κέντρου δημιουργούσε το νέο αντάρτικο σώμα, ο ανώτερος Τούρκος πολιτικός διοικητής των Σερρών, ο Μουτεσαρίφης Ρεσίτ Πασάς, προετοίμαζε την άνοιξη του 1907 με τους Νεότουρκους..., το « Οθωμανικό κομιτάτο προόδου και ένωσης ! ». Στο μεταξύ οι Τούρκοι έμποροι της Πόλης με τους Εβραίους, που παρακολουθούσαν τις εξελίξεις, αντιμετώπιζοντας με καχυποψία τις αντιμαχόμενες κοινότητες προσπαθούσαν να προστατέψουν τα συμφέροντα τους στο εμπόριο και στην καθημερινή ζωή. Έτσι απλά και χωρίς τυμπανοκρουσίες έσφιγγε περισσότερο ο κλοιός του εμπορίου για τους Έλληνες εμπόρους, ενώ παράλληλα η Τουρκική διοίκηση σε συνεργασία με τη Βουλγαρική εξουσία, ανέβαζαν τη πίεση της αστυνόμευσης και της απαγόρευσης.

Σ' εκείνη τη δυσάρεστη εξέλιξη των γεγονότων, λίγο πριν έρθει ο Μητρούσης από την Αθήνα, ο Έλληνας Μητροπολίτης Σερρών και ο Έλληνας πρόξενος, αντιδρούσαν με άγνοια προς τα καλέσματα του διοικητηρίου Σερρών, αφήνοντας να εννοηθεί πως αγνοούσαν την ύπαρξη αντάρτικων ομάδων στην περιοχή.

Ο χειρισμός αυτός, που ήταν συλλογικός από Ελληνικής πλευράς, είχε σαν στόχο να λειτουργήσει ανασταλτικά κατά κανόνα και να φέρει την ηρεμία, πράγμα που επιθυμούσαν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί.

Ένα απόγευμα λίγο μετά τον εσπερινό, πλησίασε τον Μητροπολίτη Γρηγόριο ένα γεροντάκι και του ψιθύρισε: «Οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί εδώ, είναι πολύ περισσότεροι απ' όσο νομίζουν οι αγάδες! ». Ο Μητροπολίτης σταμάτησε για μια στιγμή κι ύστερα κλώτσησε με δύναμη μια πέτρα. Τα μάτια του έλαμψαν σαν λεπίδα δαμασκηνού σπαθιού. Χωρίς να διστάσει ακούμπησε το χέρι στον ώμο του γέροντα. « Να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά, το στόμα σου κλειστό κι όταν έρθει η ευλογημένη ώρα να είσαι έτοιμος ! » Έπειτα χτύπησε μαλακά τον ώμο του δυο τρεις φορές κι αφού έχωσε με νευρικότητα τα χέρια του στις τσέπες του τριμμένου ράσου του, απομακρύνθηκε, αφήνοντας τον γέροντα στις σκέψεις του στο προαύλιο του ναού.

Μέσα στο ναό, παρατηρήθηκε μια κίνηση από μαστόρους που δούλευαν με ταπεινοσύνη. Υπήρχε ακόμη φως, μετά το τέλος του εσπερινού και μόλις έφυγε ο Μητροπολίτης έπιασαν δουλειά !

Η τέχνη τους ήταν να σμιλεύουν σταυρούς, άμβωνες, τέμπλα, δεσποτικούς θρόνους, κολόνες και κεφαλοκόλωνα. Δουλειά δύσκολη και επίμονη με επιδέξια χέρια...

Ο Μητροπολίτης Σερρών δεν δίσταζε ούτε λεπτό να αγωνίζεται για το ποίμνιο του και την Μητρόπολη. Πολλές φορές μάλιστα στα κηρύγματά του ενθάρρυνε τους πιστούς της εκκλησίας λέγοντας : « Να πιστεύετε στο Χριστό και να μη φοβάστε ! Ο φόβος, είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός του ανθρώπου. Ολόκληρη η ανθρώπινη ιστορία μαρτυρεί ότι η θρησκευτικότητα είναι η φυσική κατάσταση του ανθρώπου. Χωρίς θρησκεία η ψυχή μας γίνεται ανίσχυρη, ανυπόμονη, ταραγμένη, ασθενική. Η αγάπη σας προς τον Ιησού Χριστό και την πλατυτέρα των ουρανών, την Υπεραγία Θεοτόκο θα γίνει πηγή ψυχικής δύναμης. Πλησιάζοντας τον Ιησού Χριστό θα έχετε την ηρεμία και την γαλήνη της ψυχής. Δώστε την αγάπη σας στον πλησίον σας και τότε θα αισθανθείτε μια ακατάλυτη δύναμη μέσα σας! Την δύναμη του Ιησού! ». Ο Μητροπολίτης Σερρών Γρηγόριος, που γεννήθηκε στην Απολλωνία της Σίφνου το 1850 και προάχθηκε σε Μητροπολίτη, στις 1-2-1892, φάνηκε αντάξιος της αρχιερατείας του στα δύσκολα χρόνια του Μακεδονικού αγώνα. Αντιμετώπισε με γενναιότητα τους Τούρκους και τους Βουλγάρους και με πολύ ζήλο και σύνεση ανέπτυξε την υπόθεση της παιδείας στο Καζά Σερρών. Η εθνική συνείδηση του όπλισε τον ενθουσιασμό και τον έκανε δράση. Οι Κομιτατζήδες Βούλγαροι αποπειράθηκαν πολλές φορές να τον δολοφονήσουν αλλά χωρίς επιτυχία! Τον μισούσαν φανατικά...

Με θέληση αντρίκεια, συνείδηση ώριμη και απόφαση για μεγάλες θυσίες, ο επίσκοπος Γρηγόριος πρόσφερε τα καθήκοντα του στην Μητρόπολη των Σερρών μέχρι στις 12-4-1909 ! Στις 6-12-1923 εκλέχθηκε με ψηφοφορία Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης ! Όμως η αγάπη του για την Μητρόπολη των Σερρών παρέμενε μέχρι το τέλος της ζωής του...

Κι ενώ οι εξελίξεις δρομολογούνταν στην πόλη και σε όλη την περιοχή των Σερρών με βαρβαρότητα και τρομοκρατία, ο καπετάν Μητρούσης με τα παλικάρια του έμπαιναν στον Στρυμονικό κόλπο. Εκείνο το βράδυ, λίγο πριν πιάσει το καράβι στο λιμάνι οι σύντροφοι του Μητρούση, αφού γέμισαν με κάρβουνο τη μηχανή, ανέβηκαν πάνω στη κουπαστή να ανασάνουν καθαρό αέρα. Ο καπετάνιος του « σκυλοπνίχνη », Ανδρέας, τους έδωσε άδεια να πλυθούν και να ετοιμαστούν για αποβίβαση. Τώρα το τάισμα της ατμομηχανής το ανάλαβαν οι ναύτες που είχε στο καράβι.

Καθώς κάθισαν στην πλώρη της σκούνας κοιτώντας προς τον σκοτεινό ορίζοντα αισθάνθηκαν ένα αλλόκοτο συναίσθημα να τους συγκλονίζει. Ο καθένας με το δικό του ένστικτο, όμως όλοι σιωπηλά κοιτούσαν προς τη στεριά που πλησίαζε σιγά σιγά ! Μηχανικά ο Μητρούσης έβγαλε την καπνοσακούλα του και την μοίρασε σε όλους. Κάποια στιγμή, λες και ο καπνός του έφερε δάκρυα, ο Γιάννης Ούρδας σκούπισε διακριτικά τα μάτια του. Κανείς δεν μίλησε για αρκετή ώρα. Έμειναν άφωνοι και σχεδόν ασάλευτοι. Όταν όμως άρχισαν να ακούγονται οι διαταγές του καπετάν Αντρέα, γρήγορες και κοφτές προς τους ναύτες του, τότε ο Μητρούσης σηκώθηκε λέγοντας : « Ήρθε η ώρα μας παλικάρια, ας ανεβάσουμε τους σάκους μας να πηδήξουμε στη στεριά. » Ύστερα χωρίς άλλα λόγια προχώρησε προς τις σκάλες. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν.

Τώρα το λιμάνι φάνηκε κοντά τους. Το περίγραμμα της αποβάθρας ξεχώριζε κάτω από το λιγοστό φως της ασετιλίνης.

Καθώς η σκούνα ετοιμάστηκε να δέσει στους κάβους ο Μητρούσης κοίταξε τους συντρόφους του και είπε : « Όπως είπαμε..., ένας, ένας, εντάξει ; » Τα τέσσερα ατρόμητα παλικάρια με σφιγμένα τα χείλια τους ένευσαν. Έπειτα, πρώτος εκείνος φορτώθηκε τα πράγματά του κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα !...

Έτσι όπως προχώρησε πάνω στην πέτρινη προβλήτα μια πόρτα έτριξε πιο πέρα, από μια ετοιμόρροπη καλύβα κι ύστερα έγινε ησυχία ! Ο Μητρούσης έφερε το χέρι στο μαχαίρι του και σάρωσε πιο επίμονα με το βλέμμα του τα σκοτεινά κτήρια ! Το νεροulό φεγγαρίσιο φως, που ήταν απλωμένο στις σκιές, έμοιαζε με δίχτυ. Σ' έπιανε τρόμος ! Ο καπετάν Μητρούσης ξανάβρισκε τα χνάρια του από μια λησμονημένη εμπειρία, που την είχε για πεθαμένη. Η φαντασία του γεννούσε πάλι τις αρχέτυπες εικόνες που είχε λαχταρήσει το αίμα του. Ξαφνικά στα μάτια του άρχισε να χοροπηδάει μια σατανική φλόγα!...

Πριν πολλά βράδια, καθώς διάβαζε την ελληνική επανάσταση του 1821, ήρθε κοντά του ο Θεόδωρος Τουρλεντές και τον ρώτησε ψιθυριστά : « Τι χρειάζεται περισσότερο μια επανάσταση ! Την φρόνηση του Κοραή και του Καποδίστρια ; ή τον ενθουσιασμό και την ανυπόμονη καρδιά του Ρήγα και του Υψηλάντη ; » Κι εκείνη τη στιγμή ο Μητρούσης είχε μείνει για αρκετή ώρα σκεφτικός πριν απαντήσει ! Δεν ήταν έτοιμος.

Κι εκεί στην προβλήτα του λιμανιού, στάθηκε για μια στιγμή αναποφάσιτος. Για λίγα δευτερόλεπτα, γιατί το κοφτερό μυαλό του έπρεπε να αποδείξει πως ανήκει στον καπετάν Μητρούση. Έτσι κρατώντας το μαχαίρι του που ήταν περασμένο στη ζώνη προχώρησε προς την παράγκα...

Η φωνή ήταν χαμηλή και ήρεμη : « Μην ανάψεις φως..., είμαι μόνος, σας περιμένω από χθες. Το κέντρο ανησυχεί...»

Ο καπετάν Μητρούσης μπήκε στην παράγκα κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. Ήταν μια αξιοθρήνητη παράγκα που χρησιμοποιούν οι ψαράδες για τα δίχτυα τους όταν πιάνει κακοκαιρία. Σ' ένα παλιό τραπέζι έκαιγε ένα λυχνάρι !

Ο άντρας που τους περίμενε δεν έδειχνε φοβισμένος. Στεκόταν όρθιος κι είχε το ίδιο ανάστημα με τον Μητρούση. « Εσύ θα μας οδηγήσεις ;» τον ρώτησε.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. « Έρχομαι από την πόλη, όμως την περιοχή τη νύχτα την γνωρίζω καλύτερα από την ημέρα. Το προηγούμενο βράδυ οδήγησα σε ένα ρέμα τα άλογα. Ο βοηθός μου τα προσέχει. Τον λένε Βάγιο...»

Ο Μητρούσης τον κοίταξε παγερά « κι εσένα ; » ρώτησε. Ο άντρας χαμογέλασε αχνά και έδωσε τα χέρια του πίσω στη μέση. « Βασίλη. » Αποκρίθηκε, « οι φίλοι όμως με φωνάζουν Βασιλάκο ! Αν θέλετε κι εσείς έτσι να με λέτε, δεν έχω πρόβλημα ! ». Ο Μητρούσης πλησίασε την πόρτα και κοίταξε έξω προσεκτικά. « Όλα εντάξει, έξω ; » ρώτησε.

Ο Βασιλάκος σίμωσε κοντά του. « Εντάξει είναι Μητρούση, πες τα παλικάρια να κατέβουν να πάμε στα άλογα. »...

Αρκετή ώρα μετά, κάτω από το φως που άφηναν οι αστραπές, κάλπαζαν στον Σερραϊκό κάμπο.

Κάποια στιγμή πλησίασαν ένα μικρό κτήριο μεσ' τα χωράφια που έμοιαζε με αχυρώνα ! « Εδώ θα μείνουμε απόψε. » Γύρισε κοίταξε τον Μητρούση και συνέχισε : « Αυτές τις διαταγές μου έδωσαν. Αύριο θα πάρεις καπετάνιο τις νέες οδηγίες. ». Αμίλητοι, κουρασμένοι καθώς ήταν, ξεπέζεψαν αφήνοντας τα άλογα σ' ένα υπόστεγο!

Η βροχή ήρθε λίγο αργότερα, μια μικρή ψιχάλα στην αρχή κι έπειτα έγινε δυνατή καλοκαιρινή μπόρα. Οι άντρες που καταυλίστηκαν στον αχυρώνα αφού έφαγαν λίγο ψωμί και μερικές ελιές το έριξαν στον ύπνο.

Ο Μητρούσης έμεινε άγρυπνος να φυλάξει την πρώτη σκοπιά.

Κι έτσι όπως ήταν ακουμπισμένος στο ξύλινο παραστάτη της πόρτας καπνίζοντας οι σκέψεις του σαν πληγωμένα διαβατάρικα πουλιά, πηγαινοέρχονταν στο μυαλό του : « Η χώρα που έχει γεννηθεί, η χώρα που έγινε η ελπίδα όλης της ανθρωπότητας ήταν σκλαβωμένη από δύο κατακτητές. Σε άλλες εποχές, κάθε φορά που κοιλοπονούσε η ιστορία ανέβαινε στο προσκήνιο μια τάξη για να εκπληρώσει το ιστορικό χρέος της προς την κοινωνία. Όμως οι αγροτικοί πληθυσμοί δεν μπορούσαν να επιχειρήσουν ένα ανεξάρτητο κίνημα, τόσο γιατί ήταν σκόρπιοι σε μεγάλες εκτάσεις , όσο και γιατί παρουσιάζονταν μεγάλη δυσκολία να γίνει μία συμφωνία, ανάμεσα σε ένα σημαντικό μέρος του. Έτσι χρειάζονταν το αρχικό σκούντημα απ' τους πιο συγκεντρωμένους, τους φωτισμένους πιο ευκίνητους ανθρώπους των πόλεων !».

Ξαφνικά, λες και κάποια καινούρια ελπίδα είχε αρχίσει να μάχεται την μοιρολατρία του, χαμογέλασε. Αδίστακτα ο άλλος του εαυτός τον ρώτησε : « Ποιο είναι το σχέδιό σου;». «Παλιό όσο κι ο κόσμος. Θα χρησιμοποιήσουμε την εισχώρηση!»... αποκρίθηκε συλλογισμένα. Όμως έπρεπε να απλοποιήσει το σχέδιο του. Να το επεξεργαστεί με προσοχή.

Κι εκεί μεσ' το σκοτάδι συνέχισε να σκέφτεται... Ένα μελαγχολικό άρωμα αναδινόταν από τα ξερά χόρτα καθώς πλημμύριζαν με νερό. Η βροχή που χτυπούσε πάνω στη στέγη έμοιαζε σα να φλυαρούσε. Λίγο αργότερα όταν ξύπνησε τον Ουζούνη να φυλάξει το δεύτερο νούμερο, ξάπλωσε να κοιμηθεί. Με το κεφάλι μέσα στα χέρια του, έμεινε ασάλευτος. Το μυαλό του γεννούσε χιλιάδες ιδέες !

Έμεινε αρκετή ώρα ξάγρυπνος από την ώρα που έπεσε να κοιμηθεί, αλλά την αϋπνία του δεν την είχε για αρρώστια, παρά για την αϋπνία της ψυχής...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Την εποχή εκείνη στην πόλη των Σερρών το Ελληνικό προξενείο, μέσω του Δημοσθένη Φλωριά, που ήταν στρατιωτικός ακόλουθος, ανάθεσε στον «Ορφέα» να κατασκευάσει κρύπτες! Την κατασκευή τους ανέλαβαν ο μαραγκός Τέγος ή Λάλος με τον αδερφό του Αθανάσιο Τέγο γραμματέα της Μητρόπολης, μαζί με Ορφικούς Πατριώτες. Η πρώτη κρύπτη έγινε στο Κατακονόζι στο σπίτι του Κουκουβάτσιου, όπως και η δεύτερη πάλι στο Κατακονόζι στο σπίτι του Χατζηδίνου, η Τρίτη στην Αγία Βαρβάρα στο σπίτι του Ματζουρίδη και η τέταρτη στο προξενείο!

Στις κρύπτες αυτές λέγεται πως κρύφτηκαν 1000 όπλα «γκρα», 50000 φυσίγγια και πολλές χειροβομβίδες!

Η δράση του «Ορφέα», κατευθύνονταν και συντονίζονταν κρυφά, απ' το Ελληνικό προξενείο των Σερρών. Ο Δημοσθένης Φλωριάς, που είχε το ψευδώνυμο «Νούτσιος», ήταν ο συντονιστής όλων των επιχειρήσεων.

Έτσι τα αντάρτικα σώματα, που άρχισαν να ξεπροβάλλουν στον αντίποδα της Βουλγαρικής Τρομοκρατίας, είχαν τρόπο να οπλιστούν και να εφοδιάζονται με πυρομαχικά.

Ταυτόχρονα ετοιμάζονταν το Γένος για την μεγάλη στιγμή. Για την καλή ώρα, την επανάσταση που τόσο ποθούσαν, την λευτεριά...

Ο οπλισμός των αντάρτικων σωμάτων ήταν το όπλο «γκρας» το δίκαννο, και το πιστόλι «καραντάκ»! Το όπλο των Βουλγάρων Κομιτατζήδων ήταν το «μάλιγχερ»...

Στο μεταξύ το ξημέρωμα βρήκε το σώμα του Καπετάν Μητρούση στον αχυρώνα να περιμένει οδηγίες από τον άνθρωπο του προξενείου των Σερρών.

Η βροχή είχε σταματήσει κι ένας φωτεινός ήλιος ξεπρόβαλε στον ορίζοντα.

Ο Μητρούσης είχε ακουμπήσει στον μισογκρεμισμένο αυλόγυρο και παρατηρούσε τον κάμπο. Περίμενε!

Ο οδηγός τους τον πλησίασε και στάθηκε λίγο παράμερα. «Θα έρθει», είπε: «Είναι δικός μου, γνωρίζει το μέρος καλά!». Ο Μητρούσης δεν μίλησε, τον κοίταξε για λίγο παγερά και έπειτα ρώτησε. «Ποιο είναι το σύνθημα όταν έρθει;»

Ο οδηγός αποκρίθηκε αυθόρμητα: «Σύνθημα είναι η «αστραπή» και εμείς απαντάμε με την λέξη «ουρανός»..., στην συνέχεια κάνουμε αυτές τις κινήσεις στη χειραψία!».

Πήρε το χέρι του καπετάν Μητρούση και του έδειξε! « Εντάξει;», ρώτησε. Ο Μητρούσης έκανε μια ανεπαίσθητη γκριμάτσα κι έμεινε σιωπηλός! Η ώρα περνούσε και η ανησυχία του μεγάλωνε...

Είχε μπει στα δύσκολα χωράφια κι έπρεπε να είναι προσεκτικός. Κοίταξε τον Γιάννη Ούρδα και τον Παναγιώτου που πλησίασαν και τους έκανε νόημα να πιάσουν στο μικρό λόφο που ήταν μπροστά τους.

Έπειτα γύρισε προς τον Οδηγό του και τον κοίταξε αυστηρά. « Αρχίζω να αμφιβάλω», είπε. Εκείνος κοκκίνισε, στύλωσε το κορμί του και γύρισε να δει προς τον βοηθό του που τάιζε τα άλογα. Όμως ο Βάγιος δεν έδειχνε να συμεριζείται την άποψη του καπετάν Μητρούση. Η δουλειά του σε λίγο θα τελείωνε. Μόλις θα έφταναν στο χωριό τους, θα τους άφηναν. Αυτή ήταν η αποστολή τους. Να τους οδηγήσουν με ασφάλεια παίρνοντας όλα τα μέτρα μέχρι το Πιθιλινό! Ο Μητρούσης ξαφνικά συνειδητοποίησε πως δεν είχε πια καιρό. Το μυαλό του επαναστατούσε στη σύμπτωση. Φοβήθηκε μήπως μια άλλη αλήθεια θα άρχιζε να γκρεμίζεται σαν τοίχος πλακώνοντάς τον ζωντανό. Πέταξε το τσιγάρο στο χώμα και είπε: « Ας ετοιμαστούμε για δρόμο..., αρκετά περιμέναμε.

Ξαφνικά ο Παναγιώτου έκανε νόημα στον καπετάνιο. Ύστερα έτρεξε προς το μέρος του. «Κάποιος έρχεται!» ψιθύρισε, αγκομαχώντας. « Είναι μόνος!».

Ο Μητρούσης αναστέναξε με κάποια ανακούφιση: Όλα είχαν πάρει τον κανονικό τους ρυθμό.

Σε λίγο εμφανίστηκε ο μοναχικός άντρας, ιππεύοντας ένα κάτασπρο άλογο. Ήταν ψηλός, αδύνατος με χρυσόξανθα μαλλιά και ανοιχτό δέρμα. Ο Μητρούσης, μόλις εκείνος πλησίασε, τον τράβηξε στην άκρη. Η συζήτηση, που ήταν επίσημη, διεξάγονταν σε ατμόσφαιρα ανησυχίας και νευρικότητας. Ο Μητρούσης ήθελε να είναι σίγουρος! Είχε κάποιες επιφυλάξεις και ήθελε απαντήσεις σε μερικά ερωτήματα!...

Το απόγευμα έφτασαν στο «Πιθιλινό» κι εκεί ο Βάγιος τους άφησε για λίγο έξω από το μικρό χωριό, να πάει να γεμίσει τα φλασκιά τους με δροσερό νερό.

Όταν γύρισε και το σώμα απομακρύνθηκε από το χωριό, οι δύο οδηγοί, τους άφησαν να συνεχίσουν το ταξίδι τους με τον «Ορφικό σύνδεσμο».

Ο καπετάν Μητρούσης είχε ένα σταχτί άγριο άλογο, δύστροπο, που τινάζοταν μπροστά σαν τον άνεμο, όταν το άφηνε να καλπάζει ελεύθερα. Ήταν επιλογή του οδηγού του από την αρχή, που έδειχνε άθελά του έναν σεβασμό και θαυμασμό, που νιώθει κανείς για κάτι μοναδικό! Κι ο Μητρούσης, από τη στιγμή που τον συνάντησε στην παράγκα του Τζάγεζι, τον ενέπνευσε, πως ήταν ένας καπετάνιος με πολλές ικανότητες.

Το αρχικό σχέδιο ήταν ο καπετάν Μητρούσης με τα παλικάρια του να μπουκν μέσα στην πόλη κι εκεί το κέντρο θα αναλάμβανε να τους καλύψει για κάποιο χρονικό διάστημα. Όμως λίγο καιρό πριν..., την 1^η Μαΐου 1907, συνεχίζοντας το ανόσιο έργο τους οι Βούλγαροι Κομιτατζήδες, εξόρμησαν κατά του ωραίου Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, των Άνω Πορροΐων και αφού πλημμύρισαν τον Ναό με πετρέλαιο τον παρέδωσαν στις φλόγες! Ο ιερός Ναός έγινε ολόκληρος στάχτη. Η τρομοκρατία είναι μία απειλή. Χωρίς όρια και μεγέθη. Υποφέρετε περιμένοντας! Στον αντίποδα όλης εκείνης της Βουλγαρικής τρομοκρατίας το σώμα του καπετάν Αντρέα Μακούλη, που δρούσε στην περιοχή της Πεντάπολης, χτυπήθηκε αρκετές φορές με σώματα Κομιτατζήδων προκαλώντας τους φρικτές απώλειες. Έτσι αποφασίστηκε ο Ορφικός οδηγός, που το μικρό του όνομα ήταν Μιχάλης, να τους οδηγήσει με ασφάλεια στα δικά τους μέρη, δίνοντας εντολή στον Μητρούση να εποπτεύσει με το σώμα του την περιοχή, από τα Καλά Δένδρα μέχρι τον Αχινό!

Σκοπός τους ήταν να υπερασπίζονται την ειρηνική ζωή των αγροτών της υπαίθρου και να τσακίζουν χωρίς έλεος όποια συμμορία Κομιτατζήδων συναντούσαν στον δρόμο τους. Εκείνη την εποχή η περιοχή των Σερρών έδειχνε μια ανήσυχη κίνηση και έναν κίνδυνο για τον Τουρκικό δεσποτισμό που ανάγκασε τον Μουτασερίφη, τον πολιτικό διοικητή, να καλέσει εσπευσμένα σουλτανικό στρατό από την Υψηλή Πύλη! Όταν ο καπετάν Μητρούσης ανοίχτηκε καλπάζοντας στην πεδιάδα του Στρυμόνα, στη φρουρά των Τούρκων της διοίκησης των Σερρών, προστέθηκαν άλλοι 3000 στρατιώτες. Όμως οι καπεταναίοι, Δούκας, Γιαγκλής, Στέργιος, Ανδρέας και Παπαθανάσης συνέχισαν απτόητοι το έργο τους! Κυνηγούσαν χωρίς οίκτο τους Τούρκους και τους Βούλγαρους Κομιτατζήδες...

Πλησίαζαν μεσάνυχτα όταν ξεπέζεσαν στην βόρεια όχθη του Στρυμόνα. Ο σύνδεσμος του «Ορφέα», Μιχάλης, αφού έπλυνε το πρόσωπό του κάθισε στην άκρη της όχθης του ποταμού, σε ένα μέρος που δεν είχε καλάμια και κοίταξε τον Μητρούση και τους συντρόφους του! «Εδώ χωρίζουν οι δρόμοι μας, φίλοι μου. Εγώ θα κινήσω για την πόλη κι εσείς βρείτε κατάλυμα δύο χιλιόμετρα βόρεια.». Τους έδειξε το δρόμο με το χέρι και πρόσθεσε: «Όταν θα είναι καλύτερα τα πράγματα θα λάβετε ειδοποίηση!». Άπλωσε το χέρι στον Μητρούση λέγοντας: «Ο «Νούτσιος» λέει, πως όλη η οργάνωση μοιάζει με έναν καλό ανεμοδείκτη κι εκείνος μπορεί να καταλάβει τι άνεμος φυσάει στην περιοχή..., γι' αυτό είναι φρόνιμο να ετοιμάσει τις συνθήκες πρώτα όπως τις θέλει εκείνος και μετά να σας μπάσουμε στην πόλη!». Κοίταξε τον καπετάνιο με ένα εύλωτο βλέμμα κι ύστερα ανέβηκε με ήρεμες κινήσεις στο άλογό του. « Καλή αντάμωση παιδιά!» είπε και χάθηκε καλπάζοντας στη νύχτα. Ο καπετάν Μητρούσης χαμογέλασε πικρά. Οι οδηγίες του κυρ Φλωριά ήταν σαφέστατες. Καθαρές..., ολοκάθαρες. «Μείνετε για την ώρα μακριά από την πόλη!»... Κάτω από τη σκιά μιας ιτιάς δίπλα στην όχθη, μαζεύτηκαν όλοι οι σύντροφοι του καπετάνιου. Αμίλητοι περίμεναν να τους μιλήσει. Κι εκείνος..., άρχισε να βηματίζει με τις παλάμες δεμένες πίσω του. Σκεφτόταν.

Πέρασε πολύ ώρα πριν μιλήσει. Ένιωθε δυνατός. Είχε τέσσερα γενναία παλικάρια δίπλα του. Όλοι μαζί θα μπορούσαν να χτυπήσουν όπου ήθελαν. Είχαν πλήρη αλληλοκάλυψη και διάβαζε ο καθένας τις σκέψεις του άλλου! Τι έπρεπε να περιμένουν;...

Δεν χρειαζόταν να μπουκ στην πανοπλία τους για να κλείσουν έξω τον φόβο. Γιατί απλούστατα δεν φοβόταν.... Όταν δεν φοβάσαι τον θάνατο, όταν είσαι αποφασισμένος να πεθάνεις για ένα όραμα, για ένα ιδανικό, τότε όλες οι αλυσίδες, που σε κρατάν δεμένο, σπάνε! Τότε είσαι ελεύθερος.

Δεν φοβάσαι τίποτα γιατί έπαψες να ελπίζεις....

Έβγαλε την καπνοσακούλα του και αφού έκανε το δικό του τσιγάρο την πρόσφερε και στους υπόλοιπους! «Ας κάνουμε ένα τσιγάρο πρώτα και μετά θα σας πω τι θα πράξουμε.». Ξαφνικά έπεσε μια ησυχία που έκανε το μέρος εκείνο ανυπόφορο!

Ο Τουρλεντές κάποια στιγμή, έβγαλε το μαχαίρι του κι άρχισε να σκαλίζει ένα σπασμένο κλαδί. «Είναι μερικοί,» είπε: «που ο πόθος τους είναι να μην αλλάζει τίποτα. Να μείνουν έτσι επί αιώνες. Αυτό όμως δεν γίνεται στην ιστορία. Κάθε κρατικό σύστημα ή βρίσκει έναν καινούργιο δρόμο ή καταρρέει..., το πιο σοφό είναι να στήνει κανείς αντί στις συμβουλές, πριν βρεθεί στην έσχατη ανάγκη!». Μιλούσε με ήσυχη φωνή και απλή γλώσσα ο φίλος τους. Ήταν φοιτητής νομικής πριν τα παρατήσει όλα και ακολουθήσει την εκπαίδευση του κέντρου της Αθήνας. Κι επειδή ήταν μορφωμένος τον έκαναν λοχία!

Ο καπετάν Μητρούσης δανείζονταν βιβλία και διάβαζε από αυτά που είχε στο σάκο του ο Θεόδωρος Τουρλεντές. Κι όλοι τους είχαν κάτι να ξεχωρίζουν!

Μα αυτό που τους έκανε διαλεχτούς και εκλεκτούς της ιστορίας, ήταν που άφησαν τα πάντα πίσω τους για την επανάσταση της Μακεδονίας.

Ο Γιάννης Ούρδας άφησε πίσω τη γυναίκα του και δυο μικρά κορίτσια. Σχεδόν βρέφη! Ο Μιχάλης Ουζούνης την οικογένειά του..., Ο Θεόδωρος Τουρλεντές τις σπουδές του στην Αθήνα και ο Νίκος ο Παναγιώτου την πατρίδα του το Αγρίνιο, για να δώσει ένα σκληρό μάθημα στους Τούρκους κατακτητές και τους Βούλγαρους κομιτατζήδες. Χωρίς ιδιοτέλεια, ο εικοσιπεντάχρονος καπνεργάτης από το Αγρίνιο, ξεκίνησε μαζί με τον Μητρούση τον δύσκολο και επικίνδυνο δρόμο του αντάρτικου αγώνα.

Ήταν λεπτοκαμωμένος, γρήγορος και λιγόλογος άντρας κι ο τόνος της φωνής του ήταν γλυκός και μελίχιος!...

Στο μεταξύ τα άστρα μες' τη νύχτα έμοιαζαν με λάμπες μακρινών σπιτιών, ενώ το φεγγάρι είχε παρανοήσει με την ασημένια του λάμψη, λούζοντας με το φως του τον ορμητικό Στρυμόνα!

Γύρω τους τα βατράχια κόαζαν δυνατά, ένας γρύλος τσίριζε κάπου κοντά, κι έτσι όπως ήταν σιωπηλοί με διαφορετικές σκέψεις ο καθένας, ο Μητρούσης ξαφνικά είπε: «Θα μπούμε αύριο στην πόλη. Απόψε θα ξεκουραστούμε και θα ετοιμαστούμε για την επιχείρηση, που όλοι ονειρευόμαστε!». Χαμογέλασε θλιμμένα και πρόσθεσε: «Αυτό είναι το ριζικό μας. Όλοι τους σχεδόν αδρανούν. Δεν κάνουν τίποτα για να φέρουν την ελευθερία. Όλοι περιμένουν μήπως γίνει κάτι από μόνο του. Δυστυχώς όχι, δεν θα γίνει τίποτα..., μόνο εμείς μπορούμε να τολμήσουμε.

Το Τουρκικό κράτος είναι φορτωμένο με όλες τις μυλόπετρες και κάθε μέρα βουλιάζει. Από εμάς εξαρτάται να του δώσουμε τη χαριστική βολή, αφού πρώτα διώξουμε τους άθλιους της εξαρχίας και τους Κομιτατζήδες. Αν δειλιάσουμε, τότε είμαστε τιποτένιοι. Δεν έχουμε καμιά ελπίδα σαν έθνος!» Έδειξε με το χέρι του προς την πόλη των Σερρών και συνέχισε: « Εκεί υπάρχουν άνθρωποι που εργάζονται για το ίδιο όραμα, όμως εργάζονται και πολλοί κηφήνες. Έχουν μάθει να ζουν στα πούπουλα! Είναι ωραία να ζεις βολικά σε όλη σου τη ζωή! Αδιαφορούν όταν βλέπουν τους κατακτητές να δικάζουν όποιον θέλουν, τους λογικούς να τους κάνουν τρελούς κι όλα αυτά τα κάνουν εκείνοι, ενώ εμείς είμαστε ανίσχυροι...».

Ύστερα προχώρησε προς το άλογό του χωρίς να πει λέξη.

Έτρεμε όμως από την οργή του!

Ήταν θυμωμένος με εκείνους, που του ξύπνησαν τις ελπίδες για έναν σημαντικό αγώνα και του ανέθεσαν, χωρίς πολλές διατυπώσεις εν ονόματι των συμπατριωτών του, την αρχηγία ενός τόσο επικίνδυνου εγχειρήματος!

Ο καπετάν Μητρούσης έχει αναλάβει μια αποστολή και δεν χαρίζεται σε κανέναν! Συλλογίστηκε και κέντησε μαλακά το άλογό του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

« Όταν αποφασίσεις να σκαλίσεις το παρελθόν, έρχεσαι αντιμέτωπος με πολλά γεγονότα!».

Το πρωινό τους βρήκε ξεκούραστους και αισιόδοξους! Το μεγάλο σπίτι, που ήταν σχεδόν εγκαταλειμμένο, είχε σπασμένα παράθυρα μα μια καταπληκτική θεά που σου έκοβε την ανάσα. Ο Μητρούσης κάθισε ψηλά πάνω στο παράθυρο, κρατώντας το κύπελλο του καφέ, που του πρόσφερε ο Ουζούνης, αγνάντευε τα κυματιστά λιβάδια, όπου έβοσκαν ειρηνικά τα ζώα της περιοχής.

Ο Τουρλεντές κάθισε δίπλα του στο ξύλινο μπαλκόνι και περίμενε ακολουθώντας το βλέμμα του καπετάνιου! Κι ύστερα καθώς πλησίασε ο Ούρδας με τον Παναγιώτου, ο Μητρούσης άρχισε να μιλά με μια εκπληκτική ηρεμία..... Τα λόγια του ήταν απλά, λες και έκανε κάποια παρατήρηση. « Οι ήρωες είναι απλοί και συνηθισμένοι άνθρωποι. Όμως, κάνουν όσα πρέπει σαν έρθει η αποφασιστική στιγμή!» Πήρε μια ανάσα κι αφού ήπιε μια γουλιά καφέ συνέχισε «Πρέπει να κάνουμε δυο κορυφαίες παραπλανητικές κινήσεις μακριά από τον αληθινό στόχο....., όμως να ξέρετε πως αυτό που κάνει έναν άντρα να ξεχωρίζει από όλους τους άλλους είναι κάτι απλό: « προσθέτει πρόκληση και αιφνιδιασμό στους αντιπάλους του!»» . Είδε την έκπληξη στη έκφραση τους. Αλλά και το δέος. Την απόλαυσε εκείνη τη στιγμή. Έπειτα πρόσθεσε : « Όλοι οι κυνηγοί υποστηρίζουν ότι το καλύτερο μέρος της υπόθεσης είναι η αναζήτηση του θηράματος. Αλλά κανένας κυνηγός δεν μπορεί να θεωρηθεί πραγματικά μεγάλος, αν δεν νιώσει την απόλαυσή του να κορυφώνεται, όταν τελικά σκοτώνει το θήραμά του.» Κοίταξε τους συντρόφους του κουνώντας το κεφάλι και είπε: «Εμείς είμαστε οι κυνηγοί..., αυτοί έχουν μπει στη χώρα μας, δεν μπήκαμε εμείς στη δική τους. Η κατάσταση τώρα έχει εξελιχθεί για μας σε ζήτημα ζωής και θανάτου! Δεν φοβόμαστε τον θάνατο. Κι ούτε πρέπει να τολμήσουμε να κρυφτούμε σε μια χαραμάδα». Ύστερα τίναξε τα κατακάθια του καφέ απ' το κύπελλό του λέγοντας : « Το απόγευμα θα κινήσουμε για την πόλη! Πρέπει συνεχώς να κινούμαστε, όταν κινείσαι, δεν μπορούν να σε εντοπίσουν». Ο Τουρλεντές σηκώθηκε και προχώρησε προς τις σκάλες. « Ο καπετάνιος, μας χάρισε ένα όραμα. Τη μεγάλη μέρα που όλοι θέλουμε. Να χτυπήσουμε τους εχθρούς εκεί που δεν το περιμένουν....».

Οι υπόλοιποι δεν μίλησαν εκείνη τη στιγμή. Αθόρυβα άρχισαν να απλώνονται στο σπίτι πρόθυμοι να ετοιμαστούν για την επιχείρηση, που ο Μητρούσης είχε σχεδιάσει!....

Η λαύρα του Ιούλη έκανε το μέτωπό του να σταλάζει τον ιδρώτα, καθώς γύριζε στο σπίτι ιπεύοντας το σταχτί άλογό του. Είχε κάνει μια περιπολία γύρω στον κάμπο μόνο και μόνο μήπως κάτι αναπάντεχο συμβεί και βρεθούν με την πλάτη στον τοίχο! Κι ήταν ένα θέαμα συγκλονιστικό καθώς ο κάμπος, ο απέραντος ουρανός, η θολή απεραντοσύνη λες και του έλεγαν: « Τίποτα δεν θα μπορέσει να καταλάβει ο άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο! Μόνο αν ελευθερωθεί θα βρει την άκρη του!».

Ο Νίκος Παναγιώτου τον περίμενε στην αυλή. Πήρε το άλογο του Μητρούση και το έδεσε στην άκρη του φράχτη μαζί με τα άλλα. Ο άντρας εκείνος που έδειχνε φιλικός και ικανός να ηρεμεί τα αγριεμένα άλογα, λεπτός και συνεσταλμένος ήταν αποφασισμένος για την σωτηρία της Μακεδονίας. Στην πόλη των Σερρών όπου η Τρομοκρατία είχε δυο μορφές και δυο σημαίες, θα ξεπερνούσε τα όρια της αντοχής και της λογικής μαζί με τους συντρόφους του, κυνηγώντας ένα άπιαστο κακό και κολασμένες ψυχές. Σε ένα κυνηγητό αλλόκοτο, μακάβριο, ατελείωτο και ανελέητο...

Ο Μητρούσης μπήκε στο σπίτι και κοίταξε τους συντρόφους του. Έδειχναν να είναι ψυχραιμοί όμως γνώριζε πως μέσα τους μια φλόγα έκαιγε τα σωθικά τους. Λες και δεν μπορούσαν άλλο να περιμένουν. Αγωνίζονταν πάντως μέσα στη μεσημεριάτικη κάψα να κρατήσουν την ψυχραιμία τους.

«Πριν πέσει το σκοτάδι θα μπούμε στη πόλη!» είπε και πρόσθεσε: «Θα κινηθούμε αργά, όταν ελίσσεται αργά μοιάζεις αόρατος!».

Το απόγευμα καθώς ο ήλιος άρχισε να γέρνει προς την δύση του, το σώμα του καπετάν Μητρούση κίνησε για την πόλη! Ήταν 13 Ιούλη 1907. Η αρχή, ο πρόλογος μιας μεγάλης θυσίας στο τρομερό θυσιαστήριο, που φιλοξενεί μόνο τους ήρωες. Ο Γιάννης Ούρδας που ίππευε δίπλα στον καπετάν Μητρούση και τον γνώριζε από τότε που ήταν παιδιά, ρώτησε : « Θα τους χτυπήσουμε απόψε;» Ο Μητρούσης τον κοίταξε πλάγια κάνοντας μια αδιόρατη γκριμάτσα « Θα δούμε πρώτα πως πάνε τα πράγματα στην πόλη!» Συνέχισε λέγοντας: « Κάνουμε πλέον πόλεμο ολοκληρωτικό..., Γιάννη, δεν χωρούν συμβιβασμοί και καλοσύνες.». Ύστερα κέντησε το άγριο άλογό του, καλπάζοντας πιο γρήγορα. Οι σύντροφοί του ακολούθησαν.....

Οι λαϊκές μάζες εκείνο τον καιρό, δεν είχαν επαναστατική συνείδηση. Ήθελαν το ξεσκάβωμα τους αλλά ο εθνικισμός τους ήταν παθητικός κι όχι μαχητικός!.....

Ξαφνικά το σκοτάδι έπεσε στον κάμπο και στην πόλη των Σερρών! Ο αγέρας της νύχτας, που ήταν δροσερός, χάιδεψε τα ιδρωμένα κορμιά των παλικαριών του καπετάν Μητρούση, σαν ένας λυτρωτικός μανδύας. Ο Γιάννης Ούρδας ένιωσε μια παράξενη γαλήνη καθώς έφτασαν έξω από την πόλη. Σα να τον είχαν αδειάσει το αίμα του ή να τον είχαν ποτίσει κανένα αναισθητικό. Κάποτε είχε πει στον Μητρούση εμπιστευτικά: « πως υπήρχαν φορές, πως κάτι θέλει να ξεσπάσει μέσα του, ν' απελευθερωθεί και να βγει στο φως!» κι εκείνες τις ώρες το ένιωθε...

Λίγο έξω από την πόλη στάθηκαν σ' ένα σκιερό μέρος κάτω από κάτι δέντρα και κοιτάχτηκαν αμίλητοι. Ήταν αποφασισμένοι! Ο καθένας είχε φυτέψει τα λόγια του καπετάν Μητρούση στα κύτταρα του μυαλού του: « Δεν πρέπει να περάσει ούτε δευτερόλεπτο από τη στιγμή που θα γίνει το λάθος μέχρι την αντίδραση σου. Να είσαι τολμηρός. Να διαβάζεις την διάθεση των αντιπάλων σου. Να μετατρέπεις την καταστροφή σε ελπιδοφόρα νίκη....»

Το πρώτο σπίτι, που χτύπησαν και ζήτησαν φιλοξενία, ήταν του Πέτρου Πέντσα. Οι άντρες του σώματος μοιράστηκαν και το διπλανό σπίτι του Κωνσταντίνου Τινκάρ. Ταυτόχρονα έφυγε ο άνθρωπος του σπιτιού να ειδοποιήσει τον Δημοσθένη Φλωριά κι ήταν μια δύσκολη αποστολή καθώς η κίνηση απαγορευόταν τη νύχτα! Ο νόμος του κατακτητή....

Στο μεταξύ οι άντρες του Καπετάν Μητρούση δέχθηκαν την παγωμένη περιποίηση των γυναικών των σπιτιών που φιλοξενήθηκαν. Δεν ήξεραν οι δόλιες πώς να φερθούν γιατί ήταν φοβισμένες μην τυχόν και πυρπολήσουν οι Τούρκοι ή οι Βούλγαροι τα σπίτια τους. Χαίρονταν και παράλληλα φοβόταν. Οι άντρες όμως είχαν μια άποψη διαφορετική πάντα, ως προς την επανάσταση κι αυτό έπρεπε να είναι κανόνας για όλους..... Δυο ώρες αργότερα έφτασε ο Δημοσθένης Φλωριάς με ένα σύνδεσμο του Ορφέα! Το σκληρό ατσάλινο βλέμμα του βίγλιζε τα παλικάρια του Μητρούση, σαν του Γερακιού. « Τι γίνεται εδώ; γιατί δεν ειδοποίησες να ετοιμάσουμε κρύπτες;» ρώτησε τον Μητρούση. «Ήρθαμε να σύρουμε το σπαθί μας κυρ Φλωριά και θα φύγουμε. Θέλω να μου επιτρέψεις να πληρώσουν πολύ ακριβά το αίμα της γυναίκας μου! Θέλω να μπω να σφάξω πολλούς Βούλγαρους απόψε!» Ο Δημοσθένης Φλωριάς πήρε μια βαθιά ανάσα κι έπειτα κάθισε σε μια καρέκλα. «Τι θέλεις να πετύχεις ; μπορείς να μου πεις;» ρώτησε. Ο Μητρούσης τότε έβγαλε το μαχαίρι και το ακούμπησε πάνω στο τραπέζι . « Θέλω!» είπε : « Εκατό νεκρούς κατακτητές για ένα φόνο !»....

Μια βαριά σιωπή έπεσε ξαφνικά στην κάμαρη. Λες και κανείς τους δεν έπαιρνε ανάσα! Κάποια στιγμή ο Φλωριάς έβγαλε τα γυαλιά του κι άρχισε να τα καθαρίζει αμίλητος. Οι άλλοι περίμεναν.....

Όταν μίλησε η φωνή του ήταν απρόσμενα γλυκιά!

«Αύριο θέλω να φύγετε..., θα σας καλύψω απόψε, μα θέλω να μου δώσεις τον λόγο σου, πως δεν θα κάνετε κακό σε κανένα!». Κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι και συνέχισε: «Εδώ και καιρό ετοιμάζω μια παγίδα, είναι σχεδόν έτοιμη. Περιμένω τον γενικό ξεσηκωμό να ξεκινήσω, μη μου χαλάσεις τα δολώματα!.... Ξέρεις αν κάνεις αυτό που σκέφτεσαι θα καταστρέψεις τον Ελληνισμό» , κοίταξε στα μάτια τον Μητρούση και κρατώντας του το μπράτσο είπε: « Θα έρθει η ώρα, Μητρούση, που περιμένεις. Κάνε λίγη υπομονή!».

Ο καπετάν Μητρούσης γύρισε κι έδειξε τους συντρόφους του. « Ήρθαμε να φάμε Τούρκους και Βούλγαρους απόψε, κυρ Φλωριά. Όμως σου δίνω το λόγο μου, πως θα μείνουμε ήσυχοι κι αύριο θα βγούμε από την πόλη».

Τότε ο Φλωριάς, μίλησε στον σύνδεσμο του Ορφέα: « Στέφανε.., φρόντισε απόψε να μεταφερθούν στο σπίτι του Παπαθανάση που είναι δίπλα στην Αγία Ευαγγελίστρια. Να οπλιστούν καλά και αύριο με το καλό να φύγουν!».

Ύστερα άπλωσε το χέρι στον Μητρούση ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν αμίλητοι!

Οι δυο άντρες έσφιζαν τα χέρια και κοιτάχτηκαν ξανά.

Κάτι μέσα τους έλεγε, πως έμοιαζαν σαν δυο καράβια σε φουρτουνιασμένη θάλασσα!
« Η νύχτα απόψε είναι βαριά». Ψιθύρισε ο καπετάν Μητρούσης. « Μοιάζει να πέφτει πάνω σε μια άλλη νύχτα που είχε σταθεί κάποτε με νύχια σκληρά και απλωμένα φτερά, πάνω από την ψυχή μου!».....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Εκείνη η νύχτα δεν είχε φεγγάρι. Αστέρια υπήρχαν μόνο στον ουρανό και σύννεφα που κυνηγιόνταν στο σκοτεινό περίγραμμα του θόλου.

Το σπίτι του Πέντσα απείχε από την εκκλησία της Αγίας Ευαγγελίστριας, λίγο παραπάνω από εκατό μέτρα και ήταν βορειοανατολικά του ναού. Στη νότια πλευρά του ήταν το σπίτι του Τιγκάρ και ένωναν τα προαύλια μεταξύ τους, έχοντας δυτικά την εκκλησία.

Στο προαύλιο της εκκλησίας υπήρχε ένα κτήριο, ένα μικρό σπίτι, όπου έμεινε ο Παπαθανάσης. Εκεί έπρεπε να μείνουν τη νύχτα μετά την προτροπή του Δημοσθένη Φλωριά.

Ο Στέφανος έφυγε λίγο μετά τον Φλωριά, να πάει να μιλήσει στον Παπαθανάση, που δεν ήξερε τίποτα...Αργότερα ήρθε και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν. Οι άντρες του καπετάν Μητρούση ακολούθησαν μέσα στη νύχτα τον αρχηγό τους, που πήγαινε μπροστά! Μερικά σκυλιά άρχισαν να γαβγίζουν στη γειτονιά κι ύστερα σιωπή, καθώς οι γενναίοι άντρες μπήκαν μέσα στο σπίτι...

Αξίζει να σημειωθεί πως, λίγο καιρό νωρίτερα ο νέος πρόξενος Σαχτούρης βλέποντας την εξασθένηση του ελληνικού στοιχείου του σατζακιού Σερρών, κατέβαλε σκληρές προσπάθειες για την αντιμετώπιση της Βουλγαρικής δράσης.

Ο Σαχτούρης υπήρξε ο πρώτος Έλληνας διπλωματικός εκπρόσωπος των Σερρών, ο οποίος μαζί με την πολύτιμη συνεργασία του υπαλλήλου του Ελληνικού Προξενείου Ιωάννη Παπάζογλου και του στρατιωτικού ακόλουθου Δημοσθένη Φλωριά, προχώρησε με συστηματικότητα στην οργάνωση της ένοπλης Ελληνικής άμυνας.

Ο Έλληνας πρόξενος απέδιδε ιδιαίτερη βαρύτητα στην ταχεία προσβολή του εχθρού εφαρμόζοντας την τακτική των αιφνιδιαστικών και σύντομων αντεκδικήσεων εκ μέρους των Ελλήνων.

Οι Τουρκικές αρχές παρακολουθούσαν στενά τις κινήσεις του και καταφέρνονταν δριμύτατα κατά του προκατόχου του, πρόξενου Τσαμαδού, που τον κατηγορούσαν ως ηθικό αυτουργό της ανελέητης επίθεσης στο Καρατζάκιοϊ!.....

Όταν ο καπετάν Μητρούσης συναντήθηκε το τελευταίο βράδυ της διαμονής του στην Αθήνα με το Δραγούμη, ο Έλληνας διπλωμάτης άνοιξε τα χαρτιά του εκείνη την νύχτα και εμμέσως πλην σαφώς του διαμήνυσε, πως εκτός από την επιφανειακή σταθερή κρατική γραμμή δεν θα πείραζε κανέναν, αν κάποιες «θεωρητικά» παράλληλες γραμμές κατάφερναν να συναντηθούν!

Πάντα βέβαια με την ανεξακρίβωτη ανοχή των αστάθμητων παραγόντων!

Έτσι ο παλιός σηματοδότης, που αναβόσβηνε μέσα στην ψυχή του καπετάν Μητρούση εδώ και μήνες ασταμάτητα, έβρισκε επιτέλους ανταπόκριση....

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα μια σκιά πέρασε τον αυλόγυρο της Αγίας Ευαγγελίστριας, σκυφτή και βιαστική. Κατευθύνθηκε προς το βακούφικο σπίτι του Παπαθανάση.

Κοιτώντας γρήγορα δεξιά κι αριστερά, χτύπησε την πόρτα και κρύφτηκε στη σκιά. Περίμενε.. Μερικά λεπτά μετά εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας ο Παπαθανάσης. «Ποιός είναι;» ρώτησε προσπαθώντας να τρυπήσει με το βλέμμα του το σκοτάδι. Ο άντρας, που χτύπησε πριν λίγο, βγήκε από τη σκιά. Η φωνή του ήταν κοφτή και λαχανιασμένη καθώς είπε: « Παπαθανάση, πες τον Μητρούση πως ο Ντίγκας περιμένει έξω!» Η πόρτα έκλεισε ξαφνικά με πάταγο..., ύστερα έγινε και πάλι σιωπή.... Ο χρόνος κυλούσε αργά, πολύ αργά, κι έκανε τον άντρα να ιδρώνει. Η αγωνία τον έπνιγε! Κάποια στιγμή άνοιξε πάλι η πόρτα κι ο Μητρούσης γλίστρησε στη σκιά, εκεί που περίμενε ο Ντίγκας....

Οι δυο άντρες δεν μίλησαν πολύ ώρα, γιατί έπρεπε ο Ντίγκας να πάει να πάρει τα πράγματά του και να αφήσει χρήματα στη γυναίκα του, καθώς όπως όλα έδειχναν θα ακολουθούσε τον Μητρούση στον αγώνα!

Έτσι ο Ντίγκας μετά από ολιγόλεπτη συζήτηση με τον καπετάν Μητρούση έφυγε, να πάει να ετοιμαστεί.....

Το διοικητήριο των Σερρών, δυο ώρες μετά τα μεσάνυχτα πήρε ξαφνικά ζωή.

Την ησυχία της νύχτας έσχιζαν οι φωνές των αξιωματικών, διανθίζοντας τις διαταγές τους με βρισιές και αναθέματα.

Ο Μουτεσαρίφης....., που ξύπνησε πριν λίγο, είχε δώσει εντολή στον ανώτατο αξιωματικό του να κυκλώσουν την περιοχή.

Οι Τούρκοι μετά τα γεγονότα του Καρατζάκιοϊ, είχαν επικηρύξει τον Μητρούση κι αυτό τώρα τους έβαζε φυτίλια. Αν κατάφερναν να τον συλλάβουν ή να τον σκοτώσουν θα ήταν μεγάλη επιτυχία!

Ο Μουτεσαρίφης είχε φρενιάσει δίνοντας εντολές στους αξιωματικούς του....

Το μέρος της Αγίας Ευαγγελίστριας άρχισε μες' τη νύχτα να κυκλώνεται!

Κι ενώ μια μερμηγκιά από Τούρκους στρατιώτες πλημμύρισε το μέρος σφίγγοντας τον θανάσιμο κλοιό, οι άντρες του Μητρούση αναπαύονταν.

Μόνο ο Παπαθανάσης ξυπνούσε κάθε τόσο πήγαινε μέχρι την εκκλησία και γύριζε!

Όμως οι Τούρκοι δεν βιάζονταν.

Από μακριά έκλειναν όλα τα μέρη απ' όπου θα μπορούσε ο Μητρούσης με τα παλικάρια του να ξεφύγει. Όταν άρχισε πλέον να χαράζει η μέρα, ο Παπαθανάσης αντιλήφθηκε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Τα μάτια του έπιασαν κάποιες μακρινές κινήσεις που τον έκαναν να τρέξει σαν τρελός μέσα στο σπίτι!

« Καπετάν Μητρούση..., έγινε προδοσία!», φώναξε.

Ο Μητρούσης τινάχτηκε όρθιος, λες και τον τσίμπησε φίδι. Χωρίς να πεί λέξη έπιασε στο παράθυρο. Κοίταξε με το έμπειρο μάτι του πίσω από τις κουρτίνες και ύστερα φώναξε στους συντρόφους του καθώς ασταμάτητα σάρωνε η ματιά του το τοπίο.

«Δώσαμε τον λόγο μας να μείνουμε ήσυχοι μα τώρα..., ας φάμε όσους προλάβουμε!». Στο γλυκοχάραμα το βλέμμα του έπιασε την παγίδα που τους τύλιγε!

Το μυαλό του έφερνε χιλιάδες στροφές. « Πάμε προς τον νάρθηκα..., εγώ θα πιάσω το καμπαναριό! Ας τους τσακίσουμε.», φώναξε. Ύστερα, παίρνοντας το ντουφέκι του πετάχτηκε πρώτος στο προαύλιο. Τον ακολούθησαν οι σύντροφοί του τρέχοντας...

Έφτασαν στον προ Ναό πριν ακόμη η μέρα ρίξει το λυτρωτικό της φως πάνω στη γη.

Αμίλητοι χωρίς φωνές έπιασαν τα κατάλληλα σημεία για την άμυνά τους. Ο Μητρούσης τους έδειξε το καμπαναριό που ήταν στο στρατηγικό σημείο. «Εκεί θα ανέβω» ψιθύρισε... Ανάμεσα στον προ Ναό και το καμπαναριό υπήρχε ένα μεγάλο δέντρο. Μια ακακία πολύ φουντωτή. Ο κορμός της ήταν τόσο χοντρός που δύο άντρες δεν μπορούσαν να τον αγκαλιάσουν!

Ο καπετάν Μητρούσης, για να μην δώσει στόχο, ανέβηκε το δέντρο και πάνω από τα κλαδιά του έφτασε στο καμπαναριό, περιμένοντας.

Τον ακολούθησε κι ο Τουρλεντές. Τώρα οι δύο άντρες ήταν αθέατοι πάνω στο καμπαναριό. Οι υπόλοιποι έπιασαν να φυλάξουν την είσοδο. Λίγο αργότερα πέταξαν σκοινιά από την καλυπτόμενη πλευρά προς τους συντρόφους τους κι εκείνοι έδεσαν πάνινες ντελαμόνες με πυρομαχικά, από τα παράθυρα της Εκκλησίας!

Τη νύχτα, πριν πέσουν για ύπνο, είχαν κρύψει πολλά φυσίγkia και χειροβομβίδες μέσα στον ναό! Καθώς κινιόταν προσεκτικά ο Μητρούσης αισθανόταν το δέρμα του να μυρμηγκιάζει από την ένταση...

Το κύριο βάρος της επίθεσης εκείνο το πρωινό το δέχθηκε η νοτιοανατολική πλευρά. Ο καπετάν Μητρούσης με τον Τουρλεντέ τους αιφνιδίασαν, γιατί δεν τους περίμεναν πάνω στο καμπαναριό της Αγίας Ευαγγελίστριας!

Το πρωινό περπατούσε ταραγμένο πάνω από τις στέγες των σπιτιών εκείνης της περιοχής... Ο Μητρούσης έδειχνε να είναι έξω φρενών, με την προδοσία που τους έτυχε. Για μια στιγμή γύρισε και κοίταξε τον Τουρλεντέ, που πυροβολούσε στους μακρινούς στόχους! «Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να φέρουμε το παιχνίδι τους στα ίσα! Εντάξει, Θόδωρε;», φώναξε ο Μητρούσης. Εκείνος ένευσε καταφατικά και συνέχισε να πυροβολεί.

Θα μπορούσες να τους θεωρείς και τους δύο το ίδιο πρόσωπο, ήταν πολύ πιο εύκολο να τους κατανοήσεις. Ισχυριζόταν κι οι δύο πως ο Πατριωτισμός έπρεπε να είναι σαν πυρωμένο σίδηρο: να σου αφήνει τη στάμπα του στη ψυχή!

Εκείνο το πρωινό έβρεχε σφαίρες! Ο Τουρλεντές όμως δεν αισθανόταν τον κίνδυνο που σφύριζε γύρω του. Ξυπνώντας εκείνο το πρωί, κάτι μέσα του φώναζε, πως η μέρα που ξημέρωνε, θα ήταν διαφορετική από τις άλλες.

Οι Τούρκοι τώρα άρχισαν να ενισχύουν τα πυρά τους, σχηματίζοντας ένα πυκνό παραπέτασμα, που ακόμα και οι ακτίδες του ήλιου δεν μπορούσαν να το διαπεράσουν!

«Βαράτε τα σκυλιά!», φώναξε ο Μητρούσης κάποια στιγμή και πυροβόλησε κατάστηθα έναν Τούρκο στρατιώτη που είχε πλησιάσει αρκετά προς το καμπαναριό.

Τον είδε να κάνει δύο βήματα πίσω και ένα μπρος κι ύστερα να σωριάζεται στο χώμα. Πίσω του έτρεξε κάποιος άλλος να κρατήσει το μέρος εκείνο. Ο Μητρούσης δεν έπρεπε να αστοχήσει. Άδειασε τον αέρα από τα πνευμόνια του και πάγωσε το κορμί του. Μόνο οι χαλύβδινοι τένοντες των χεριών του είχαν ζωή!

«Τέρμα τα ψέματα, γιε της μάνας σου,» συλλογίστηκε ο Μητρούσης και πυροβόλησε!

Ξαφνικά το μέρος εκείνο έγινε μια κόλαση.

Το κακό καθρεφτίζονταν στη σκοτεινή φύση των μαχητών. Επιτιθέμενων και αμυνόμενων.

Η υπερηφάνεια και η δύναμη σαν ενωμένα αδέρφια, με βλέμμα γερακίσιο και αυταρχικό, τους προσηλύτιζαν ολοκληρωτικά.

Κι ενώ οι υπερασπιστές πάνω στο καμπαναριό πυροβολούσαν ασταμάτητα σκορπώντας τον θάνατο, ο Γιάννης Ούρδας με τον Νίκο Παναγιώτου και τον Μιχάλη Ουζούνη, άνοιγαν το πεδίο της μάχης βόρεια και δυτικά, αμυνόμενοι στον νάρθηκα της Εκκλησίας.

Εκείνες τις πρωτόγνωρες στιγμές, οι ήρωες της μάχης έστελναν ένα ελπιδοφόρο μήνυμα της τελικής δικαίωσης, όσων μάχονται στον ανώτερο αγώνα της υπεράσπισης.

Κι εκεί μες τους καπνούς και τις φλόγες της μάχης, ο Παπαθανάσης, που είχε μαζέψει τα ράσα του, έτρεχε από κατάλυμα σε κατάλυμα εμψυχώνοντας τους μαχητές! Όσπου κάποια στιγμή άρπαξε φωτιά το προαύλιο της Εκκλησίας εκεί που ήταν το σπίτι του.

Η μέρα άρχισε να προχωρεί κι ο καυτός ήλιος γινόταν ολοένα και πιο ανυπόφορος.

Με πληγωμένο τον εγωισμό τους οι Τούρκοι από τις άκαρπες προσπάθειές τους να πλησιάσουν τις γραμμές των ηρωικών μαχητών, συνέχισαν με λύσσα τις επιθέσεις τους! Μια καταγίδα από σφαίρες σάρωνε το προαύλιο της Εκκλησίας. Οι υπερασπιστές όμως αμύνονταν γενναία. Κορμιά Τούρκων στρατιωτών και αστυνομικών ήταν ξαπλωμένα στο χώμα. Δεν μπορούσες κι ούτε ήταν εύκολο να ξεχωρίσεις τους ζωντανούς από τους πεθαμένους, γιατί ο περισσότερος κόσμος κείτονταν ακίνητος με τα μάτια ανοιχτά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Τα λεπτά που κυλούσαν στο μέρος εκείνο είχαν μια ύπουλη ένταση. Οι Τούρκοι βλέποντας πως οι άντρες του Καπετάν Μητρούση κάθε στιγμή που περνούσε, γινόταν ακόμα πιο αλύγιστοι, άρχισαν να πυρπολούν στην αρχή άμαξες και να τις σπρώχνουν προς το καμπαναριό και στη συνέχεια τα κοντινά σπίτια! Μες τους καπνούς, τις φλόγες και τους πυροβολισμούς η φωνή του καπετάν Μητρούση ακούγονταν αγέρωχη καθώς φώναζε στους συντρόφους του για εμπύχωση: «Χτυπάτε τους αδέρφια, μην τους χαρίζετε!».

Κι εκεί στον αυλόγυρο της Εκκλησίας με τα σπίτια τα περισσότερα πυρπολημένα και άλλες τόσες φλεγόμενες άμαξες, είχε μια εφιαλτική ζέστη που έλιωνε το σίδηρο. Όμως οι γενναίοι σύντροφοι του Μητρούση μαζί με τον αρχηγό τους αντιστέκονταν σκληρά τους στρατιώτες της Τουρκικής φρουράς και τους άντρες της αστυνομίας!

Η ψυχή τους ήταν καμωμένη έτσι να μεγαλουργεί. Τα σώματά τους τόσο εκπαιδευμένα ώστε να αντέχουν στις πιο αντίξοες συνθήκες.

Κι η καρδιά τους είχε μάθει να χτυπά σε έναν σταθερό ρυθμό. Απολάμβανε τον χτύπο της Ελευθερίας. Ο Μιχάλης Ουζούνης, ο Νίκος Παναγιώτου, ο Γιάννης Ούρδας, ο Θεόδωρος Τουρλεντές και ο καπετάν Μητρούσης Γκογκολάκης, εκείνες τις ώρες είχαν γίνει μια ψυχή! Μια ελληνική ψυχή που υπερασπίζονταν τα εδάφη της χωρίς ιδιοτέλεια και σφετερισμό. Δεν ήθελαν τίποτα. Δεν αποσκοπούσαν σε καμιά αμοιβή ή κάποια κυβερνητική θέση. Το μοναδικό πράγμα που ζητούσαν ήταν μια πατρίδα ελεύθερη από την Βουλγαρική εξαρχία και τον Τουρκικό δεσποτισμό.

Ήθελαν να είναι ελεύθεροι και να ζουν αρμονικά, με ειρήνη και σεβασμό στην πίστη τους... Πλησίαζε μεσημέρι όταν το σώμα του Μητρούση δέχθηκε το πρώτο πλήγμα! Ο Θεόδωρος Τουρλεντές δέχθηκε μια σφαίρα στο μέτωπο από ελεύθερο σκοπευτή και παραπάτησε γέρνοντας το κεφάλι στο πεζούλι του καμπαναριού. Τα χέρια του κρεμάστηκαν προς τα έξω κι ο τοίχος γύρω βιάστηκε με το αίμα του.

Ο Μητρούσης βλέποντας τον φίλο του νεκρό άφησε να του ξεφύγει μια βρισιά και συνέχισε τον αγώνα του.

Κάποια στιγμή λες και μια ιδέα τον τυραννούσε, άρπαξε τον νεκρό φίλο του από τα πόδια και τον έσπρωξε προς το κενό! «Καλύτερα φίλε μου να καείς παρά να βεβηλώσουν το κορμί σου οι άπιστοι σκύλοι!», ψιθύρισε ο καπετάνιος καθώς το νεκρό σώμα του φίλου του έπεφτε στις φλόγες...

Το παιχνίδι του θανάτου συνεχίζονταν γύρω και μέσα από την αυλή της Αγίας Ευαγγελίστριας.

Από τα παράθυρα των σπιτιών της περιοχής οι κάτοικοι τρομαγμένοι παρακολουθούσαν την άνιση μάχη, που συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση.

Τα κάρα με τα πτώματα των Τούρκων και των τραυματισμένων στρατιωτών πηγαionoέρχονταν στο νοσοκομείο. Ο καπετάν Μητρούσης είχε πάρει και το όπλο του φίλου του όπως επίσης και το βαρύ περιστροφό του, το «καραντάκ». Τα είχε ζωσμένα επάνω του και τα χρησιμοποιούσε κι εκείνα.

Το μεσημέρι ο Μιχάλης Ουζούνης, καθώς έτρεξε να πάρει καινούργια θέση στο προαύλιο και να καλύψει τους φίλους του, δέχθηκε μια σφαίρα στο στήθος, που τον γύρισε μια στροφή. Προσπάθησε να κρατηθεί στα πόδια του, μα του ήταν δύσκολο. Ξαφνικά ένιωσε πως όλο το βάρος της γης έπεσε στους ώμους του. Έσφιξε τα δόντια του και αγωνίστηκε να κρατηθεί ζωντανός, όμως ήταν δύσκολο. Άλλα δύο βλήματα χτύπησαν το άτυχο κορμί του και το σώριασαν στο ζεστό χώμα της αυλής.

Ο άνισος αγώνας όμως δεν έπαψε ούτε στιγμή. Οι Τούρκοι αξιωματικοί στο μεταξύ άρχισαν να φωνάζουν, να παραδοθεί το σώμα του καπετάν Μητρούση, υποσχόμενοι πως θα περνούσαν από δίκη κανονική.

Όμως οι γενναίοι υπερασπιστές δεν ήθελαν ούτε στιγμή να το δεχθούν ούτε βέβαια και να το πιστέψουν.

Την ίδια ώρα που εκτυλίσσονταν οι θρυλικές σκηνές της μεγάλης μάχης στην Αγία Ευαγγελίστρια, στο Μητροπολιτικό κτήριο των Σερρών ο Μητροπολίτης Γρηγόριος, άκουγε με προσοχή τους πιστούς, που είχε στο γραφείο του, για τα τεκταινόμενα που βρίσκονταν σε εξέλιξη. Επίσης είχε ενημερωθεί πως ο Μουτεσαρίφης, ζήτησε από την Υψηλή Πύλη τηλεγραφικά την άδεια να κάνει την περιοχή της Καμενίκιας και στην έσχατη περίπτωση κι όλη την πόλη. Οι Τούρκοι πίστευαν πως 50 και πλέον αντάρτες έχουν ξεκινήσει επανάσταση στην πόλη των Σερρών!

Το μέρος εκείνο βέβαια θύμιζε στάση, κίνημα, εξέγερση, όμως όλοι κι όλοι ήταν πέντε ηρωικοί μαχητές. Όχι πενήντα!...

Ο Μητροπολίτης Γρηγόριος έπρεπε να προλάβει..., κατάπιε με δυσκολία για μια στιγμή κι έπειτα έδωσε εντολή στον γραμματέα του, να τρέξει πρώτα στον Γάλλο πρόξενο και στην συνέχεια στο Αγγλικό Προξενείο και να τους ενημερώσει για την υπάρχουσα κατάσταση...

Εκεί στο πεδίο της μάχης της Καμενίκιας, η ηχώ των πυροβολισμών αντηχούσε ασταμάτητα. Τα όπλα του Μητρούση και των συντρόφων του κλωτσούσαν στα χέρια τους σκορπώντας τον τρόμο και τον θάνατο.

Κάθε τόσο ο Μητρούσης φώναζε προς τους συντρόφους του για να τους ενθαρρύνει με τα ονόματά τους: «Νίκο..., Γιάννη..., κρατήστε γερά, δώστε στα σκυλιά να καταλάβουν, χτυπάτε τους χωρίς έλεος! Αυτή είναι η πατρίδα μας, αν θέλουν να ζήσουν ας φύγουν μακριά...».

Στο μεταξύ, λίγο μετά το μεσημέρι οι Τούρκοι έφεραν ένα κανόνι κι άρχισαν τον κανονιοβολισμό του καμπαναριού. Ο Μητρούσης έσπασε το ξύλινο πάτωμα και γλίστρησε προς τα κάτω αθέατος! Τώρα είχε καλύτερη οπτική επαφή με την εξώπορτα. Κάποια στιγμή άκουσε την κραυγή του Ούρδα πίσω του. Γύρισε και κοίταξε προς το μέρος του. Ο δεξιός του ώμος ήταν γεμάτος αίμα! Ο Νίκος Παναγιώτου πολεμούσε δίπλα του. Δίχως να διστάσει ο καπετάν Μητρούσης τους έκανε νόημα να φύγουν προς το φλεγόμενο σχολείο. Εκείνοι έδειξαν να τον αγνοούν και συνέχισαν να πολεμούν ο ένας δίπλα στον άλλο! «Φύγετε», τους φώναξε ο Μητρούσης. «Φύγετε να σωθείτε, εγώ θα τους κρατήσω τους άπιστους!! Τα σκυλιά...». Δεν ήθελε να τους δει όλους νεκρούς.

Το φρικτό τέλος των φίλων του, Τουρλεντέ και Ουζούνη, το έβλεπε δίχως άλλο, σαν μοιραία κατάληξη του βίου του. Τόσο καιρό είχε παίζει κρυφτό με το Χάρο, το ίδιο που παίζει ο κάθε άνθρωπος αλλά ο επαναστάτης το φέρνει στο προσκήνιο...

Ήταν σχεδόν μεσημέρι. Κανείς δεν μπορούσε να ελπίζει πλέον τίποτα, καθώς τους τελείωναν οι σφαίρες. «Φύγετε», τους φώναξε ξανά. Όμως εκείνοι παρέμειναν στη θέση τους. Δεν αισθανόταν ούτε πόνο ούτε κούραση. Τους είχε ατσαλώσει η συναίσθηση του κινδύνου που τους παραμόνευε κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό!...

Κι ύστερα όταν τους τελειωσαν τα φυσίγγια έβγαλαν τα μαχαίρια τους και σώμα με σώμα πολεμούσαν!

Καθώς τους είδε αλύγιστους χάρηκε ο Μητρούσης κι ύστερα το πρόσωπό του συσπάστηκε από τον πόνο! Διαπίστωσε πως οι σφαίρες από τα πιστόλια του, τα «καραντάκ» είχαν μείνει πολύ λίγες.

Λίγο αργότερα σε μια οργανωμένη επίθεση από την πλευρά των Τούρκων στρατιωτών, συνελήφθησαν τραυματισμένοι ο Γιάννης Ούρδας και ο Νίκος Παναγιώτου στο προαύλιο της Εκκλησίας!

Ο χρόνος άρχισε πλέον να μετράει αντίστροφα για τον καπετάν Μητρούση. Ήταν τώρα μόνος του με τόσους πολλούς στρατιώτες και αστυνομικούς γύρω του! Χαμογέλασε καθώς μια ιδέα παιχνιδίζε στο μυαλό του!

Κάπου κάπου τώρα οι αξιωματικοί φώναζαν στον Μητρούση να παραδοθεί... Οι σφαίρες από το ντουφέκι του είχαν τελειώσει και δεν υπήρχε τρόπος να εφοδιαστεί και στα δάκτυλα των χεριών του μετριόνταν οι σφαίρες του από τα «καραντάκ», που κράταγε στα χέρια του.

Αφού τις ξόδεψε σχεδόν όλες, κράτησε μία στο περίστροφό του και φώναξε προς τη φρουρά στην Τουρκική γλώσσα, πως θα παραδοθεί μόνο στον διοικητή της Αστυνομίας.

Οι Τούρκοι, που πίστεψαν πως ο Μητρούσης θα παραδοθεί, άρχισαν να φωνάζουν: «Τεσλίμ όλ μπρε Μητρούση.».

Ο καπετάν Μητρούσης όμως αρνείται να καταθέσει τα όπλα του και να παραδοθεί. Φωνάζει τον Τούρκο αστυνομικό διοικητή να παρουσιαστεί μπροστά του, για να παραδοθεί. Όταν ο διοικητής παρουσιάστηκε μπροστά του, ο Μητρούσης δίχως να διστάσει τον πυροβόλησε στο στήθος και τον ξάπλωσε κάτω νεκρό! Ύστερα τράβηξε την «κάμα» του από την ζώνη και τη βύθισε στα σπλάχνα του κοιτώντας τον διοικητή που τόσες ώρες τον πολεμούσε σφριασμένο στο έδαφος, νεκρό! Έπειτα, καθώς το βλέμμα του κοίταξε τις φλόγες, φάνταζε σαν κάτι εξωπραγματικό. Έμοιαζε να τις χαϊδεύει!

Το πρόσωπό του έγινε γαλήνιο, λες και η παλιά προσωπικότητά του ανήκε στο παρελθόν. Τώρα είχε γίνει κάποιος άλλος!

Εισέπνευσε αργά και άφησε τον αέρα να βγεί από τα πνευμόνια του. Αργά, αργά, πολύ αργά...

Ο καπετάν Μητρούσης δεν ζούσε πια.

Ο θρυλικός καπετάνιος, ο ήρωας της Καμενίκιας μόλις είχε φτάσει στα εικοσιπέντε χρόνια, όταν η δόξα έβαζε επάνω του το τραγικό σημάδι της.

Όμως η πεμπτουςία της ζωής δεν θέλει την αλήθεια στο περιθώριο. Έτσι η θρυλική φυσιογνωμία του καπετάν Μητρούση φωτίζει τον αναγνώστη στα ιστορικά μονοπάτια της. Δεν υποκύπτει σε περασμούς κάθε εποχής. Ακόμα κι αν οι άνθρωποι θέλουν να αλλάξουν, υπάρχουν οι αλυσίδες της εθνικής υπόστασης. Αυτές οι αλυσίδες είναι χρυσές κι είναι κληρονομιά των πατέρων μας. Δεν μας δένουν, μας ενώνουν!

Οι κρίκοι της είναι σμιλεμένοι με χιλιάδες ψυχές που απαρνήθηκαν τη ζωή για την αρετή της πατρίδας. Για το μεγαλείο της. Έτσι ήταν πάντα από χιλιάδες χρόνια. Η Ελλάδα έμεινε το λίκνο του πολιτισμού, της κουλτούρας και της ανωτερότητας. Γιατί ποτέ η αρετή, η σοφία και η ευφυΐα δεν πήγαιναν πιασμένες χέρι χέρι. Μόνο σ' αυτό το έθνος ακολούθησαν την ίδια πορεία μαζί. Βέβαια αυτός ο δρόμος της επανάστασης δεν ήταν εύκολος! Κατάφερναν όμως να ξεπεράσουν τις αδυναμίες τους και να κινηθούν σαν άρχοντες, δίχως να δειλιάσουν ούτε μια φορά. Η ελευθερία της Μακεδονίας μόνο έτσι μπορούσε να κατακτηθεί.

Το αντάρτικο σώμα του Μητρούση, όπως και τα άλλα Μακεδονικά σώματα της περιοχής αν και ανεξάρτητα, όδευαν σε δρόμους διαφορετικούς, κατέληγαν στο ίδιο αγέρωχο μετερίζι!

« Συνήθιζαν να περιφρονούν τον δυνάστη »...

Ο ήλιος της ελευθερίας αν και άργησε λίγο, φώτισε τη Μακεδονική γη!

Οι ψυχές φεύγουν.

Αφήνουν όμως σημάδια πάνω στα πράγματα κι έτσι τα δίνουν ψυχή...

Η στιγμή είχε φτάσει για τον Καπετάν Μητρούση. Η δόξα τον σήκωσε με τα φτερά της στο φωτεινό στερέωμα των αιώνιων αξιών.

Υπομονετικά περίμενε να τον στεφανώσει.

Γιατί μόνο η δόξα είχε αυτό το δικαίωμα στον θρυλικό Καπετάν Μητρούση!

Μόνο η δόξα!...

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετά τον ηρωικό θάνατο του Καπετάν Μητρούση, του Μιχάλη Ουζούνη και του Θεόδωρου Τουρλεντέ, στις 14 – 7 – 1907 , ο «Ορφέας» ανέλαβε την κηδεία τους και έφερε μεγάλο πλήθος από άντρες και γυναίκες ντυμένους στα μαύρα. Υπήρχαν και πολλοί παπάδες και τρία πολυτελή φέρετρα.

Οι Τούρκοι αστυνομικοί όμως, που έχασαν τον διοικητή τους και 35 Τούρκους στρατιώτες, ξέσχισαν την επένδυση με μεταξωτό σατέν των φέρετρων, αφήνοντας μόνο τα σανίδια. Ύστερα έδιωξαν όλους τους άντρες και κράτησαν μόνο ένα παπά για την κηδεία.

Η νεκρώσιμη ακολουθία ψάλλθηκε στην Αγία Ευαγγελίστρια και οι τρεις νεκροί τάφηκαν στα νεκροταφεία: Καρά-Μπουμπού, Βόρεια δυτικά της Απάνω Καμενίκιας...

Οι δυο σύντροφοι του Καπετάν Μητρούση, ο Γιάννης Ούρδας και ο Νίκος Παναγιώτου ύστερα από μια δίκη παρωδία, με συνοπτικές διαδικασίες, οδηγήθηκαν στις 3-12-1907 στην πλατεία των Σερρών, Ατ Παζάρ, όπου και απαγχονίστηκαν.

Την κηδεία τους επιμελήθηκε ο Όμιλος Ορφέας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΟΡΦΕΑΣ ΣΕΡΡΩΝ -1905-1991 - Γιώργου Καφταντζή
2. Η πορεία του Έθνους – Απ. Βακαλόπουλου
3. Ιστορία της Νεότερης Ελλάδας – Γιάννη Κορδάτου
4. Οι αγώνες της Μακεδονίας – Απ. Βακαλόπουλου
5. Σερραϊκά Ανέλεκτα – 1993-1994
6. Η Ιστορία της Μακεδονίας – Μοναχού Εφραίμ – Μεγ. Λαύρα
7. ΣΕΡΡΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ – Τόμος Δέκατος Τέταρτος
8. Ιστορία των Σερρών – Π. Πέννα
9. Ιστορία των Σερρών – Γ. Καφταντζή
10. Σέρρες άλλοτε και τώρα – Γ. Καφταντζή
11. Σέρρες πορεία μέσα στο χρόνο – Βασιλ. Τζανακάρη
12. Εικονογραφημένη ιστορία των Σερρών – Βασιλ. Τζανακάρη
13. Σερραϊκή Βιβλιογραφία – ΣΠΕ
14. Σερραϊκά Ανάλεκτα – 1992
15. Συνοπτική ιστορία των Σερρών – Κυρ. Παπακυριάκος
16. Μακεδονική γη – Ιερομόναχου Σωφρονίου – Μεγ. Λαύρα
17. Μακεδονικός Αγώνας – Βασδραβέλη
18. Οι αγώνες της Ανατολικής Μακεδονίας – Μοναχού Νικόδημου – Γρηγορίου
19. Εντυπώσεις ανά την Μακεδονία (1905-1906) Γεργ. Χατζηκυριάκου
20. Θυσίες και αγώνες στην Μακεδονία – Πετ. Παπαναστασίου

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ

Ο ήρωας της Καμενίκιας

Ο Μητρούσης τον πλησίασε και ακούμπησε δειλά το χέρι του στο ώμο του καπετάν Γιαγλή «Κάποτε δεν ήμασταν έτσι. Όμως οι καιροί ανατρέφουν τους άντρες που χρειάζονται! Θα έρθει κάποια μέρα που όλα θα είναι ήσυχα και ειρηνικά. Δεν θα τρομάζουμε με τον πιο ανεπαίσθητο ήχο. Οι γενιές θα μεγαλώνουν με πνευματική μόρφωση και αξιοπρέπεια και δεν θα ανέχονται κανένα κατακτητή η τρομοκράτη... Όμως για να γίνουν έτσι τα πράματα πρέπει και εμείς κάτι να κάνουμε κάτι καταλυτικό, να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας!» ...

Η σιωπή που έπεσε ήταν βαριά. Τόσο βαριά που κάνει τις στιγμές να μοιάζουν με πέτρες. Κι εκεί, στην κρύα ράχη της πλαγιάς έξω από την σπηλιά που καταυλίζονταν το σώμα του καπετάν Γιαγλή, οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν για αρκετή ώρα χωρίς να μιλούν.

Ήταν η στιγμή που αποφασίζει η μοίρα!

Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον βρέθηκαν αντιμέτωπα σ' έναν αγώνα επικράτησης. Ο νικητής έπρεπε να δώσει λόγο στην ιστορία. Το συναίσθημα, η ανάγκη, η ψυχρή λογική και η φρόνηση άλλαζαν συνεχώς στρατόπεδο για να ξεπεράσουν το φορτίο της ευθύνης! Πού θα μπορούσε αλήθεια να φτάσει το ένστικτο του ανθρώπου όταν το κυνηγά η αφύπνιση;

Κάποια στιγμή ο καπετάνιος ψιθύρισε: «Την ίδια εντολή έχω πάρει κι εγώ..., το άσχημο όμως σ' αυτή την υπόθεση είναι πως ενώ μας ζητάν μια τόσο μεγάλη επιχείρηση, δεν είναι επίσημη. Χωρίς κανένα χαρτί!».

ISBN 978-960-92370-8-6

STIL